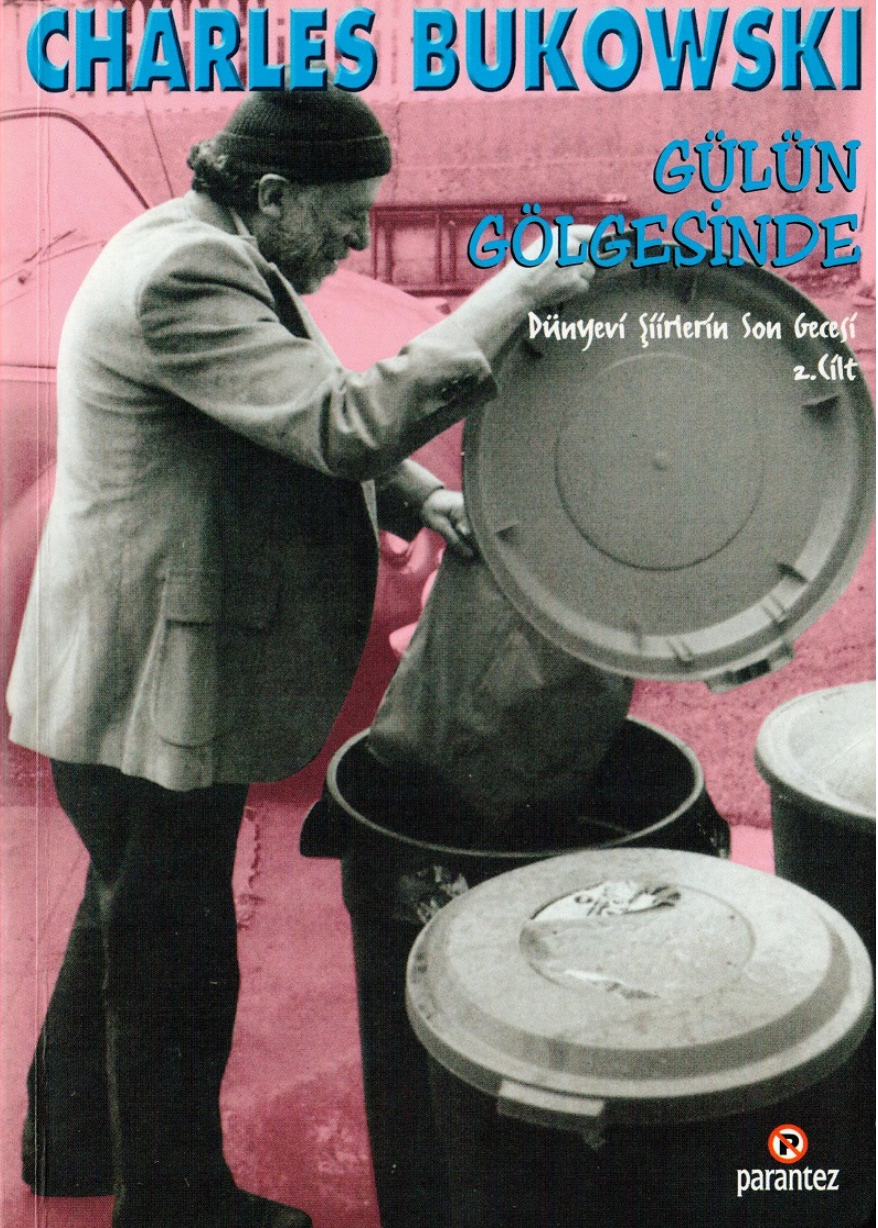
CHARLES BUKOWSKI

GÜLÜN GÖLGESİNDE

Dünyevi Şiirlerin Son Gecesi
2. Cilt

parantez

Charles Bukowski

GÜLÜN GÖLGESİNDE

Parantez Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.
İstiklal cad. 212, Aznavur Pasajı Alt Kat, no.8 Beyoğlu - İSTANBUL
Tel/ Fax: (0212) 252 85 67 E Posta: parantez@yahoo.com
web: www.geocities.com/parantez
Genel Dizi: 170, Birinci Baskı: Kasım 2002
Yayın Yönetmeni: Metin Celâl, Çeviri: Avi Pardo, Kapak Düzeni: Nurcan Zamur
Baskı: Mart Matbaası
Kitabın Orjinal Adı: "The Last Night Of The Earth Poems" 3. ve 4. Bölüm
Copyright: © Charles Bukowski, 1992 (ONK Agency Ltd.), Türkçe Yayın Hakları: © Parantez
ISBN 975 - 8441 -

Charles Bukowski

GÜLÜN GÖLGESİNDE

Dünyevî Şiirlerin Son Gecesi - 2

Çeviri: Avi Pardo

parantez

3

olasılıklar
azalırken
altından bir kılıç gibi
yarıyor odayı güneş.

gösteri dünyası

ne bana kalır
ne sana
bir türlü anlayamıyoruz
bunu

bu yüzden paranı ona yatırma
onu düşünme bile

sadece her sabah
yataktan kalk

yıkan
traşını ol
giyin
ve çıkıp
gir
içine

çünkü
ya bu
ya da intihar
ve delilik

onun için
fazla bir şey
bekleme

hatta
bekleme

bütün yapacağın
mütevazi
minimal
bir tabandan
hareket etmek

dışarı çıktığında
arabanın hâlâ orada olabileceğini düşünüp
mutlu ol

ve oradaysa –lastiklerin
inmediğine

sonra
binersin
ve o çalışırsa –
sen de çalışırsın

ve gördüğün
en lanet filmdir
çünkü
içindesin -

düşük bütçeli
ve 4 milyar
eleştirmen

ve gösterimde kalmasını
umabileceğin en uzun
süre de

bir
gündür.

küçük kafe

taburelerden birine ilişir, gazeteyi açarsın ve garson
javanı getirir, jambonlu yumurta söylersin,
herkes çok yaşlı, kambur ve yoksuldur,
dünyanın en yaşlı insanlarının
kahvaltısı
ve karanlıktır içerisi, bir eldivenin
içi gibi, ve aralarında konuşurlar
bazen, sesleri çatlak ve kısıktır
ve basit şeylerden
söz ederler,
o kadar basit ki
şaka ettiklerini sanırsın,
ama tabaklarına eğilip yemeye
devam ederler, asık suratlı...
"Casmir dün öldü, yeşil ayakkabılarını giymişti..."
"evet."

tuhaf bir yer burası, hüzün yok, kin yok, ve tavanda
bıçaklarından biri eğik bir vantilatör
dönüyor, bir noktada sürtme sesi: "a-flip, a-flip, a-flip..."
kimse
farkında değil.

yemeğim geliyor, sıcak ve temiz, ama olmaz
böyle kahve (berbat), çamurlu ayak izlerinde
kalan su gibi.

yaşlı garson bi tane, üniforması soluk
pembe, zor yürüyor, bitmiş.

"beni gerçekten seviyor musun?" diye soruyor
Meksikalı genç aşçıya. "neden?"

"elimde değil de ondan," diyor aşçı, elindeki
spatula ile tavadaki yumurtaları
karıştırırken.

yemeğimi yiyor, gazeteye göz atıyorum, anladığım
kadarı ile dünyanın sonu henüz
gelmedi, ama resesyon
ayağına eski tenis ayakkabılarını geçirmiş
usulca sokulmakta.

yaşlı bir adam beliriyor kapıda, yanlış
yerlerde hayli iri, ışığın içeri
sızmasını engelliyor.

"hey, Vern'ı gören var mı?"

cevap yok, yaşlı adam bekliyor, bir
buçuk dakika filan,
küçük bir osuruk salıyor sonra.
ben duydum, herkes duydu. hı
hım.
sonra sağ kulağının arkasını kaşıyor ve
arka kapıdan çıkıyor.

"orospu çocuğu," diyor biri, "küçük Laura'yı
çeyizinden etti."

kızarmış ekmeğin son lokması kursağımdan
aşağı iniyor, ağzımı siliyorum, bahşişi
bırakıp hesabı ödemek için
ayağa kalkıyorum.

kasa eski tip, tuşlara basınca
çekmecesi fırlayanlardan.

oradakilerin içinde en son gelen
bendim, ilk giden de benim,
diğerleri hâlâ önlerindeki
yemekle oyalanıp kahve içiyorlar

arabama binip motoru çalıştırdığımda
güzel yer, diye geçiriyor içimden,
tesadüfi aşk gibi, bir kere daha
gelebilirim, iki
hatta.

sonra geri geri çıkıp
direksiyonu kırıyor ve gerçek dünyaya giriyorum
yine.

sabun bezi

sabah hipodroma gitmek üzere evden çıkarken
karım, "sabun bezini iyice
sıktın mı?" diye soruyor.

"evet," diyorum.

"hiçbir zaman sıkmıyorsun," diye devam ediyor,
"sabun bezini iyice sıkmak
önemli."

arabama biniyorum,
çalıştırıp
garajdan çıkıyorum.

elbette, haklı,
önemli.
ama öte yandan
sabun bezi yüzünden
tartışmaya girmek
en son yapmak istediğim şey.

bana el sallıyor,
ben de ona,
sonra sola dönüp
bayır aşağı gazlıyorum.

güneşli, pırıl pırıl bir
gün
ve tarihin ufkunda
çok önemli meseleler görünüyor.
dikiz aynamda Kartaca,
Zaman'a kaynaklanıyorum.

IBM'in başında

esintisiz, sıcak yaz akşamlarından biri daha,
küçük sinekler dönüyor şarap
bardağımın ve şarap şişemin etrafında.

radyoda Brahms'ın senfonisi sona ererken
ölümümü düşünüyorum
bir kez daha.

atlar koşmuyordu bugün (burada
değil) ama dünyanın muhtelif
yerlerinde silahlar patladı,
cinayetler işlendi, bombalar
atıldı.
bir tür rekabet
hep var
galiba.

ve yıllar ağır geçiyor ve yıllar göz açıp kapayıncaya
kadar geçiyor ve yıllar geçiyor.

daha dün koca Henry Miller hâlâ
hayattaydı
sanki,
abajurlarının tozunu alacak,
onun için yemek pişirecek
yeni yeni genç kızlar bulmakla
meşguldü.
ne çapkın adamdı, doymuyordu
kadınlara.

neyse, 5 kedim sıcaktan mustarip, dışardaki
ardıç çalılarının altına oturmuş
tuşların sesini dinliyorlar.
bazen hediye getirirler bana:
bir kuş ya da fare.
işte o zaman kafalar
karışır
bana bakarak geri
çekilirler
ve gözleri şöyle der: kafayı yemiş
bu herif, bu işin böyle yürüdüğünü
bilmiyor.

sıcak bir yaz akşamı daha
ben oturmuş yazarcılık oynarken
yine.
ve en kötüsü
elbette, sözcüklerin
hiçbirimize gelmesi gerektiği gibi
gelmeyeceği.

bazı geceler kağıdı
makineden çıkarıp çakmağın
üstünde tutuyor, çakmağı çakıyor
ve sonucu bekliyorum.

"Hank, bir şeyler mi yakıyorsun
yine orda?" diye seslenir
karım.

neyse, bir başka besteci var
şimdi radyoda
ve notalarla yapabilecekleri
sınırlı.
onun adına gurur duyuyorum,
ama ona acıyorum da.

radyo eski ve tozlu
hoparlörden sesleniyor bana.

sanki oraya gizlenmişiz
ve ben onu teselli etmeye çalışıyorum:
"çok üzgünüm, zavallı dostum, ama
yaratıcılığın da
sınırı var."

bir sıcak yaz akşamı daha
bir kağıt daha daktiloya takılı,
daha çok sinek, daha çok
sigara bu odada,
bu sefer, yaşasın, yaşasın,
günlerin dehşet verici çokluğunda
kaybolmuş
bangır bangır bağırıyor hoparlör bana,
besteci bana haykırırken titriyor,
bütün sınırlılığına karşın
çok iyi orospu çocuğu
cesur
kediler çalıların altında
beklerken
biraz daha şarap koyuyorum kendime, biraz daha
şarap, biraz daha şarap.

dostum, Buda

masamın üstünde duran bu Buda'yı yıkamalıyım –
toz ve kir içinde,
daha çok göğsünde ve göbeğinde; birlikte göğüs
gerdiğimiz o uzun geceler; ıvır zıvıra ve
dehşete dayandık; en olmayacak
zamanlarda
güldük
katıla katıla –şimdi
en azından ıslak bir bezle
silinmeyi hakediyor; gerçekten korkunçtu
o gecelerin bazıları, ama sessiz ve
iyi refakatçiydi Buda; doğrudan
bana bakmaz hiçbir zaman
ama sürekli gülümser –şu boktan
varoluşa
gülüyor. yok yapacak bir şey.

"neden sileceksin ki beni?" diye soruyor, "yine
kirleneceğim nasıl olsa."
"aklı başında bir aptal gibi davranmaya çalışıyorum
burda," diyorum.
"şarabını iç," diye karşılık veriyor, "en iyi
yaptığın şey."
"ya sen," diyorum, "senin en iyi
yaptığın şey ne?"
dönüyor: "sana bakmakta nerdeyse
hayli ustalaştım."

sonra susuyor.
püsküllü bir tesbih var
elinde.

nasıl girdi
buraya?

röportajcılar

röportajcılar geliyor
ve onlara gerçekten söyleyebileceğim
bir şey yok.

utanç
verici,
yapılacak en iyi şey
kendini ve onları
sarhoş etmek.

bazen kameraman ve
sesçi de getiriyorlar,
şişeler açılıyor
parti başlıyor.

onların da
edebi saçmalıklar
dinlemeye can attıklarını
sanmıyorum.

her şey yolunda gidiyor
böyle:
daha sonra
mektupları geliyor:

"gerçekten çok iyi vakit
geçirdim..."

ya da: "hayatım boyunca
unutamayacağım bir geceydi."

ne tuhaf, benim bütün bu
gecelerden hatırladığım
kapının önünde onları
uğurlarken, "geri dönmenizi
gerektirecek bir şey
unutmayın," deyişim.

ürkünç

barın sonundaki hatun bana bakıp
duruyor, başımı öne eğiyorum, bakışlarımı
kaçırıyorum, bir sigara yakıp yine
bir göz atıyorum: hâlâ bana bakıyor, güzel
giyinmiş, kendisine gelince,
harikulade denebilir.
bakışıyoruz bir süre; hem hoşnut
hem rahatsız oluyorum, sonra kalkıyor,
tuvalete gidiyor:
o ne kıç!
ne zarafet!
bir ceylan!

aynada yüzüme bakıyorum, başımı
çeviriyorum.

dönüyor; sonra barmen geliyor yanıma: "barın
sonunda oturan hanfendiden."

başımla selamlayıp teşekkür ediyorum, içkimi
kaldırıyorum, gülümsüyorum,
bir yudum alıyorum.

yine bakıyor, ne tuhaf ve memnuniyet
verici bir deneyim.

önüme bakıyorum, ellerime bakıyorum –fena
sayılmazlar el olarak.

sonra, birden, aklıma geliyor: beni
biri ile karıştırdı.

taburemden kalkıp ağır adımlarla
kapıya gidiyor ve geceye
yürüyorum; bulvarda yarım
blok kadar yürüyorum, sigara
çekiyor canım, elimi ceketimin cebine
sokup sigara paketini çıkarıyorum,
şaşkınlıkla bakıyorum paketin üstündeki
markaya (ben satın almadım
bunları) ÖLÜM,
yazıyor.

sövüyorum, paketi fırlatıp ilk
bara giriyorum: başından
beri biliyordum: fahişenin
tekiydi.

yabancılar

inanmayacaksınız ama
hayatlarını ihtilafsız
ve endişesiz
geçiren insanlar
var.
iyi giyinirler, iyi
yerler, iyi uyurlar.
aile hayatı yaşamaktan
memnundurlar.
arada sırada
üzücü şeyler gelir
başlarına
ama fazla etkilenmezler
çok iyi hissederler kendilerini
genellikle.
ve öldüklerinde
kolay ölürler,
genellikle
uykuda.

inanmayacaksınız
ama
var
böyle insanlar

ama ben onlardan
değilim.
ah, hayır, onlardan biri
değilim.
onlardan biri olmaya
yakın bile
değilim

ama onlar
orada

ben ise
burada.

elektroşok

televizyon kameraları
kapandıktan sonra seyrettiğim
dövüş.
yeşil şortlu boksör ile
mavi şortlu boksör,
mutlak sessizliğe bürünmüş
elli-altmış kişi
kalmıştı salonda;
ter, salya, kan
ve acılı
iniltilerin arasında
tabanca gibi patlıyordu
yumruklar,
içecek servisi
bitmişti,
bütün ışıklar
açık,
binlerce boş
koltuk,
raundun sonunda
gong çaldı
içini titretiyordu
insanın
boksörler köşelerine
dönüp
kendilerini
yardımcı antrönerlerine
emanet ederken.
hepimiz
cehennemdeydik

hep birlikte
ve ben
kalkıp çıktım
o sefer.

iki koşu arası

seni rahatsız etmemem gerektiğini
biliyorum, dedi.

doğru biliyorsun,
dedim.

ama, diye devam etti, dün gece
uyumadığımı, sabaha
kadar senin kitabını okuduğumu
bilmeni istiyorum.
bütün kitaplarını
okudum.
postanede
çalışıyorum.

hay allah, dedim.

seninle gazetemiz için
bir söyleşi yapmak istiyorum.

hayır, dedim, söyleşi
yok.

neden? diye sordu.

usandım söyleşilerden, anlamsız
buluyorum.

bak, diye devam etti, işini
kolaylaştıracağım, evine gelirim
ya da Muso'nun Yeri'nde sana
yemek ısmarlarım.

hayır, teşekkür ederim, dedim.

şey, söyleşiyi gazetemiz için
istemiyorum aslında, kendim için
istiyorum, ben bir yazarım
ve postaneden kurtulmak
istiyorum.

bak, dedim, bir iskemle çekip
daktilonun başına otur.

söyleşi yok mu? diye sordu.

yok, dedim.

uzaklaştı.

atları çıkarmışlar
bir sonraki koşu için ısıtıyorlardı.

o genç adamla yaptığım
konuşma
canımı sıkmıştı.

yazar olmanın
bir tür siyaseti olduğunu
sanıyorlardı.

daktilonun başına geçip
sözcüklerin patlamasına izin
verecek kadar
çatlak değillerdi.

yazmak değil
başarılı bir yazar olmaktı
istedikleri.

kalkıp atıma oynamak için
gişeye gittim.

küçük bir muhabbetin
günü berbat etmesine izin vermenin
alemi yok.

karanlık

bazı geceler uyuyamazsın.
yatağındaki 3-4 kedinin yararı olduğu
söylenemez
elbette.
karım onları aşağıdan
yukarı taşımayı seviyor,
ama
sadece kediler değil, herhangi
bir şey olabilir,
bahis sistemlerimi kafamın içinde
evirip çevirmek mesela, ya da
soğuk bir ay, sırt kaşıntısı,
jaluzinin arkasındaki
ölüm düşüncesi.
bazen
karım hakkında güzel düşüncelere
dalarım, o kadar küçük ki
battaniyenin altında, minik bir
yumru, (ölüm lütfen önce
beni al, bu kadının
bensiz bir huzura ihtiyacı var)

sonra bir geminin düdük sesi gelir
körfezden.
kalın ensemi kaşıyarak
doğrulur, saate
bakarım:
03:36
bu meseleyi mutlaka halleder: saate
bakmak.
03:45'de uykudayım, kediler gibi, karım
gibi,
jaluziler güzelce sarar
bizi.

bastonu ve sepeti ile Celine

hiçim bu gece
duvarlarla iletişimim kesik,
çok fazla yüz, el, ayak gördüm,
çok fazla ses duydum,
usandım bu devamlılıktan,
müzik eski müzik,
heyecan yok havada.

Celine'in
bir fotoğrafı var duvarımda,
bastonlu,
kolunda sepet,
paltosu fazlası ile ağır,
uzun bir tutam saç düşmüş yüzüne,
hayat sersemletmiş onu,
köpeklerin saldırısına uğramış,
fazla gelmiş,
çok fazla.

küçük bir ormanda yürüyor
bu doktor,
bu söz dizicisi,
tek istediği ölmek,
istediği bu,
fotoğrafı duvarda
ve o ölü.

bu yıl,
1988,
bütün o aylar
bugüne kadar hissetmediğim bir
garabet barındırdı.

bir sigara yakıyor ve
bekliyorum.

ne fazla, ne de az

editör, eleştirmen, bağnaz, nüktedan:
ne bekliyorsun benden
gençliğim
hatta orta yaşım bile
uçup gitmişken?

ben her zaman beklediğimi
bekliyorum:
yalın cümle
ve tanrılardan biraz
yardım.

duvarlar kapanırken üstüme
daha çok şey olmalı
söylenecek

her gün
bir çekiçtir hâlâ,
bir çiçek.

editör, eleştirmen, bağnaz, nüktedan:
mezarda ayna
yok

ve hâlâ bu
makineyim
bu kağıt
ve bütün
ve saireler.

yitik ve umutsuzlar

hoştu karanlık bir sinema salonunda çocuk olmak,
çok daha kolay giriyor düşe insan
o yaşta.
Fransız Yabancı Lejyon filmlerini severdim
en çok ve çok lejyon filmi
çekilirdi o zamanlar.

kaleleri, kumu, umutsuz ve yitik
adamları severdim.
cesur adamlardı bunlar, gözleri
harikuladeydi.

yaşadığımız mahallede yoktu
böyle adamlar.
mahallenin adamları kambur,
sefil, öfkeli ve
korkaktılar.

Fransiz Yabancı Lejyon'una katılacaktım.

karanlık sinema salonlarında oturup
onlardan biri olurdum.

günlerden beri savaşıyorduk, yemeğimiz
yoktu, suyumuz bitmek
üzereydi.

kayıplarımız korkunçtu.

kalemiz kuşatılmıştı ve bir
avuç insan direnmeye devam ediyorduk.
Araplar'ın fazla kayıp vermediğimizi düşünmeleri için
ölü arkadaşlarımızı tüfekleri çöle doğrultulmuş
vaziyette oturtuyorduk.
yoktu başka çaremiz.

bir ölüden diğerine koşup
tüfeklerini ateşliyorduk.
teğmenimiz dört yerden yara almıştı
ama kumanda ondaydı hâlâ,
bağırıyor, çağırıyor, komut
yağdırıyordu.

diğer arkadaşlarımız da yiğitçe öldüler
ve iki kişi kaldık
(biri teğmendi) ama devam ettik
savaşmaya, sonra cephanemiz bitti, Araplar
merdivenleri duvara dayayıp tırmanmaya
başladılar, tüfeklerimizin kabzaları ile
onları aşağı yolluyorduk, ama sayıca çok
üstündüler, baş etmemiz olanaksızdı,
sonumuz gelmişti, bitmiştik, sonra
birden BORAZAN!
süvariler!
tozu dumana katan atların üstünde
dinlenmiş ve taze.
yüzlercesi atağa kalktı, atları kumdan
bulutların içinde dört nal, üstlerinde pırıl pırıl
üniformaları, Araplar merdivenden
aşağı inip can havliyle
atlarına doğru koşmaya başladılar,
çoğu atlarına varamadı ama.

sonra zaferi tatmış teğmen kollarımda
can verdi.
"Chinaski," dedi bana, "kale
bizim!"
gülümsedi, başı arkaya düştü,
gitmişti.

sonra eve dönerdim,
odama.
kambur, zavallı, öfkeli bir adam
odama girip, "kalk çimleri
biç," derdi.

bahçeye çıkıp aynı lanet bahçenin
çimlerini bir kez daha biçerdim
bir ileri bir geri
bir ileri bir geri
ve bütün cesur adamlar neden bu
kadar uzakta, diye geçirirdim
içimden, ben oraya
vardığımda hâlâ orada olacaklar mı?

zorba

aslında, babamın
gerçekten deli olduğunu
düşünüyorum;
arabasını sürüş
biçimi,
sürekli kornaya basarak,
insanlara küfrederek:
sudan nedenlerle
kalabalık yerlerde başkaları ile
bağıra çağıra tartışması; her
bahane ile tek çocuğunu neredeyse
her gün kemeri ile kırbaçlaması.

elbette, zorbalar da
bazen efendileri ile karşılaşırlar.

bir keresinde
eve girdiğimi ve
annemin, "baban korkunç
bir kavgaya tutuşmuş," dediğini
hatırlıyorum.

babamı aradım,
kapısı açık banyoda
tuvalette otururken
buldum
onu.

yüzü çürük içindeydi,
alnı şişmiş, gözleri
morarmıştı.
kolunun teki
alçıdaydı.

13 yaşındaydım.
öylece durup baktım
ona.
uzun süre
baktım.

sonra bağırdı,
"ne bakıyorsun, lan? nedir
senin sorunun?"

bir süre daha
baktım, sonra
uzaklaştım.

üç yıl sonra bir gün
ben onu kıçının üstüne
oturtacaktım,
hem de hiç
zorlanmadan.

yaşlı bahisçi

her allahın günü
aynı pantolon
aynı ceket
aynı ayakkabı.

gömleği arkadan sarkar,
ayakkabılarının bağcıkları çözüktür.
saçı beyaz ve
dağınık.
kelleşiyor.

ağır adımlarla gişeye gidip oynar
yine ağır adımlarla yerine döner.

her koşuyu heyecanlamadan
izler, ifadesiz.

imkansıza
bağımlı.

öyle yorgun ki.

yaşlı bahisçi.

gökler, dağlar,
müzik, hiçbir şey
ilgilendirmiyor
onu.

imkansıza
bağımlı.

zaman zaman

bazen hâlâ düşünüyorum son noktayı koymayı; havagazı,
19. kat penceresi, bir satte dört şişe viski
ya da saatte 130'la betona dalmak.

intiharı ilk düşündüğümde 13 yaşındaydım ve
başarısızlıklarla dolu hayatımda
o günden beri benimle: bazen öylesine
geçirirdim aklımdan, küçük
provalar,
ama bazen de deli gibi
isterdim kendimi öldürmeyi.

ama, şimdi, tamamen delice olmuyor artık, sinemaya
gitmekle yeni bir çift ayakkabı almak arasında
seçim yapmak gibi bir şey
daha çok.
hatta yıllar geçtikçe
intihar düşüncesi kaybolur
neredeyse.
sonra,
birden,
canlanır:
hey, güzelim, bir kez daha
deneyelim, gibisinden.

geldiğinde de kendini
hissettirir,
beyinde değil o kadar (eskiden olduğu
gibi) ama tuhaftır, garip yerlerde,
ensende mesela, ya da çenenin altında

bir noktada,
ya da üstünde kazak varmışçasına
kollarında...
eskiden midemde hissederdim, şimdi
kurdeşen
dökmek gibi.

radyoyu açmış arabamda güzel güzel giderken
üstüme sıçrar bazen,
etrafımdakilerin yaptığım delilikleri
cesaretime yordukları
o eski günleri hatırlayıp
gülümserim...

çocukların oyun oynadığı yerlerde
yavaşlayıp son derece dikkatli geçerek
yabancı mahallelerin
yabancı sokaklarında
bir aşağı bir yukarı
birkaç saat araba sürdüğüm olur.

sonra park edip
bir kafeye girer,
kahve içerim.
saçmasapan ve sıkıcı şeylerden
söz eden insan seslerini dinlerim.

arabama dönüp yola çıktığımda
her şey birden
hafifler:
hepimiz aynı dünyada yaşıyoruz:
gaz faturamı ödemeliyim, yeni

bir okuma gözlüğüne ihtiyacım var, bir de
yeni lastiğe,
sol arka,
ve galiba bir süreden beridir
komşumun çöp bidonunu
kullanıyorum.

iyidir normale dönmek ve
garajime girerken
iri beyaz bir ay gülümser bana
akşamın ön camından.

frene basar, arabadan inerim. kapımı
kapatırım, yüzyılların yalnızlığı,
mutluluğu ve dengesi bana kapıya kadar
eşlik eder,
sonra anahtarı kilide sokar,
kapıyı açar,
kaçılmazdan bir kez daha kaçmayı başarmış biri olarak
içeri girer, şişeyi almak için
dolaba gider ve
bunu
ya da
kutlanacak ne varsa
yoksa
olacaksa
olmayacaksa
onu kutlamak için
içmeye başlarım,
şimdi yaptığım
gibi.

balon

kavşakta balon satan adamı
vurdular
bugün.

arabalarını kaldırıma yanaştırıp
onu çağırdılar.

gitti.

balonun fiyatı yüzünden
tartışmaya başladılar, fiyatı
düşürmesini istiyorlardı.

düşüremeyeceğini söyledi.

içlerinden biri ona
küfretti.

öbürü
silahını çekip
kafasına iki merrni
sıktı.

asfalta
yığıldı
baloncu.

balonlarını alıp, "şimdi
partiye başlayabiliriz," dediler ve
gazladılar.

başka satıcılar da var o kavşakta,
portakalcılar
daha çok.

olaydan sonra gittiler
ertesi gün de yoktular
ertesi gün de
ertesi gün de
ertesi gün de.

kimse yoktu.

tanınmak

karımla havaalanında durmuş
baldızımın uçağının inmesini bekliyorduk,
genç bir adam yanaştı:
"siz Henry Chinaski değil misiniz?"
"eee, evet..."
"inanamıyorum!"
sessizlik.
sonra devam
etti: "bunun benim için
ne demek olduğunu tahmin
edemezsiniz!
bütün kitaplarınızı okudum!"
"teşekkür ederim," dedim. "okurlarıma
minnet borçluyum."
bana adını söyledi ve
el sıkıştık.
"bu karım," dedim...
"Sarah!" dedi, "kitaplarınızdan
tanıyorum onu!"
yine sessizlik.
sonra:
"bütün kitaplarınızı Baroque'dan alırım,
Red'den...
siz olduğunuza hâlâ
inanamıyorum!"
"o," dedi karım gülerek,
"bu o!"
"şey," dedi, "ben sizi daha fazla
meşgul etmeyim!"
"Red'e benden selam söyle." dedim.

sonra
uzaklaştı.

"bu fena değildi,"dedim,
"genellikle tahammül
edemem."

"dediğin gibi, okurlarına minnet
borçlusun."

"hem de nasıl..."

sonra kızkardeşinin uçağı indi ve
tanıdıklarımızı ve bizi tanıyanları karşılamak
üzere diğerleri ile birlikte
yürüdük.

onlar ve biz

ön balkonda oturmuş
konuşuyorlardı:
Hemingway, Faulkner, T.S. Elliot,
Ezra Pound, Hamsun, Wally Stevens,
e. e. cummings ve birkaçı daha.

"baksana," dedi annem, "şunları
susturamaz mısın?"

"hayır," dedim.

"boş konuşuyorlar," dedi
babam, "kendilerine iş bulsalar
iyi ederler."

"işleri var
onların," dedim.

"bok var," dedi
babam.

"kesinlikle,"
dedim.

Faulkner girdi içeri
sendeleyerek.
dolapta bir şişe viski buldu
ve sendeleyerek çıktı.

"korkunç bir insan," dedi
annem.

sonra kalkıp
balkonu gözetledi.

"bir de kadın var aralarında," dedi, "ama
daha çok erkeğe benziyor."

"Gertrude o,"
dedim.

"kasılıp duran biri var
bir de," dedi, "üç kişiyi birden
marizleyebileceğini söylüyor."

"o Ernie," dedim.

"ve sen," dedi babam, "onlar gibi
olmak istiyorsun, öyle mi?"

"onlar gibi değil," dedim, "onlardan
biri."

"lanet bir iş bulacaksın
kendine, anladın mı?"

"kapa çeneni," dedim.

"ne?"

"'kapa çeneni' dedim, bu adamları
dinliyorum."

babam karısına baktı:
"bundan böyle
oğlum yok benim!"

"umarım," dedi annem.

Faulkner sendeleyerek girdi içeri
yine.

"telefon nerde?" diye
sordu.

"n'apıcan telefonu?" dedi
babam.

"biraz önce Ernie çifteyle beynini
dağıttı," dedi.

"gördün mü bu adamların başına
ne geldiğini?" diye bağırdı
babam.

yerimden
yavaşça kalkıp
Bill'e telefonun yerini
gösterdim.

kıyak geçmedi talih

kulaklarıma kadar palavra dolu
bir gençken
barlara takılırdım bir şeylerin
beklentisi ile,
yani, kadınlara
asılırdım:
"hey, güzelim, altın körfez güzelliğine
ağlıyor..."
ya da bu türden bir laf ederdim.

başlarını bile çevirmezlerdi, dosdoğru
önlerine bakarlardı,
sıkılmış bir yüz ifadesi ile.

"hey, güzelim, bak, ben bir
dahiyim, ha ha ha..."

bar aynasında sessiz kalan bu yavrular,
bu sihirli yaratıklar, bu gizli
sirenler, uzun bacaklı, elbiselerinden
dışarı fırlayarak, ayaklarda
topuklular, kulaklarda
küpeler, bu çilek ağızlı yavrular
öylece oturur,
tek kelime etmezlerdi.

bir keresinde biri, "beni
sıkıyorsun," demişti bana.

"hayır, güzelim, sen tersden
almışsın..."

"kapa çeneni."

sonra züppenin teki girerdi içeri, güzel
bir takım elbise, kalem bıyık, papyon;
ince, hafif, kırılgan biri,
ve çok
bilgili,
adını haykırırdı
hatunlar: "hey, Murray, Murray!"
ya da öyle bir şey.

"selam, kızlar!"

o götlerden birini iki seksen yere serebilirdim
ama bu bir şey değiştirmeyecekti,
hatunlar Murray'nin etrafına toplanır,
ben içkileri devirirdim,
onlarla müzik dolabından gelen
müziği paylaşır
dışardan kahkahalarını
dinlerdim.

ne harikulade güzellikler kaçırdığımı
merak ederdim, sihrin
gizemi, sadece onların bildiği
bir şey, ve okul bahçesindeki geri zekalı
gibi hissederdim kendimi yine, bazı
insanlar hiç çıkamazlar o
bahçeden –lanetlidirler, bir bakışta
anlaşılır

ve
onları dışardan dinler,
"Janus'un kayıp yüzüyüm
ben," gibi bir laf ederdim arada sırada
ve kimse beni kaale almazdı
tabii ki.

hep birlikte dışarı çıkıp
arka tarafa park ettikleri arabalarına
giderlerdi
sigara içerek
gülerek
ve sonunda
zaferi perçinlemek üzere
gazlayıp
uzaklaşırlardı
beni tek başıma
içmeye
bırakarak.
sonra barmenin
yüzü yaklaşırdı yüzüme:

"SON İÇKİ!"

etli ve kayıtsız yüzü
ışığın altında
ucuz.

son içkimi içer,
beni kaldırımda bekleyen
arabama binip
ağır ağır
kiralık odama sürerdim

okul bahçesini düşünerek
yine,
teneffüs,
beysbol takımına sondan bir önce
seçilmek.
aynı güneş onların da
üstünde parlardı,
ama şimdi geceydi ve
insanlar birlikteydi.
sigara ağzımda,
motorun sesini dinlerdim.

eski idol

televizyon seyretmediğim için bilmiyorum
ama uzun süre yayında kalan
bir dizide baş rol oyuncusu olduğunu söylediler,
şimdi arada sırada filmlerde küçük rollerde
oynuyor, hemen her gün görüyorum onu
hipodromda ("kadınlar kıçımdan çıkıyorlardı
bir zamanlar," dedi bana bir keresinde).
ve insanlar onu hâlâ hatırlıyorlar, adı ile
sesleniyorlar, karım sık sık, "bugün onu
gördün mü?" diye sorar bana.

"evet, adam kumarbaz," derim.

diğer dallarda hareket bittiğinde
sıra hipodroma gelir.

hâlâ şöhretli bir görünüşü var, yürüyüşü,
konuşuşu, ve onunla ne zaman
karşılaştıysam kendimi iyi hissederek
ayrılmışımdır.

tabela yanıp sönüyor.

gökyüzü sallanıyor.

dağlar evimize çağırıyor bizi.

paramız yok, tatlım, ama yağmur sebil

sera efekti deyin, ne derseniz deyin,
artık eskisi gibi
yağmıyor.

özellikle Büyük Bunalım yıllarında
yağan yağmurları hatırlıyorum.
kimsenin parası yoktu ama
yağmur boldu.

öyle bir iki gün filan
yağmazdı,
7 gün
7 gece
ve Los Angeles kanalizasyon sistemi
bu kadar suyu çekecek kapasitede
yapılmamıştı
ve SİCİM gibi inerdi yağmur
ARALIKSIZ
ve çatılarda ve yerde çıkardığı o ses
şelale halinde boşalırdı
çatılardan aşağı
ve sık sık DOLU'ya çevirirdi
koca BUZ PARÇALARI
bomba gibi
patlar
yağmur dinmek bilmezdi
ve bütün çatılar akardı-
tencereler,
kovalar
her yerde;

yüksek sesle damlardı
ve kovalarla tencerelerin
sık sık
boşaltılmaları gerekirdi.

sular kaldırım seviyesini aşar
bahçeyi geçer
basamakları tırmanır ve
evin içine girerdi.
bez ve havlular girerdi devreye,
bazen de tuvaletlerden çıkardı
yağmur: köpür köpür, kahverengi,
deli bir girdap,
ve eski arabalar öylece dururdu sokakta,
güneşli günlerde zor çalışan
arabalar,
ve eski arabaları
canlı şeylermişçesine ölürlerken
işsiz adamlar pencelerinden dışarıyı seyrederlerdi.

işsiz adamlar,
zor bir zamanda başarısız adamlar,
karıları ve çocukları ve köpekleri ile
eve hapsolmuş.
köpekler dışarı çıkmak istemez
en olmayacak yerlere
pislerlerdi.

işsiz adamlar dellenirlerdi
bir zamanlar harikulade olan
karıları ile eve kapanınca.
posta kutusundan haciz mektupları

çıktıkça korkunç kavgalar
başlardı.
yağmur ve dolu, konserve fasulye,
tereyağsız ekmek; sahanda
yumurta, rafadan yumurta, katı
yumurta; fıstık ezmeli
sandviç ve görünmez
bir tavuk her tencerede.

en iyi koşullarda bile
kötü biri olan babam, her yağmur yağdığında
annemi döver, ben bacakların,
dizlerin ve haykırışların arasına
girip onları ayırmaya
çalışırdım.

"*öldüreceğim seni,*" diye bağırdım
ona bir gün, "*ona bir daha vurursan*
seni öldürürüm!"

"uzaklaştır şu piçi yanımdan,
gözüm görmesin!"

"hayır, Henry, annenin yanında
kal!"

bütün evler kuşatma altındaydı
ama bizim evin ortalamanın
üstünde bir şiddete maruz
kaldığını düşünüyorum.

ve gece
uyumaya çalışırken
yağmaya devam eder,
yatakta
karanlıkta
yağmuru dışarda tutmak için
kahramanca karşı koyan bulanık
pencerenin arkasındaki aya bakarken
Nuh'u ve gemisini
düşünür, tekrarlanıyor
diye geçirirdim içimden.
hepimiz düşünürdük
bunu.

sonra, birden,
kesilirdi,
ve mutlaka sabahın beşinde
ya da altısında,
huzur,
tam bir sessizlik olmazdı ama
çünkü her şey damlamaya devam ederdi
pıt
    pıt
        pıt
ve o zamanlar hava kirliliği yoktu
saat sekizde
göz kamaştırıcı sarı bir
gökyüzü olurdu,
Van Gogh sarısı –
deli, köreltici!
sonra su akıtmaktan yorulmuş
çatı giderleri

ısı ile genişleyip
çatırdamaya başlarlardı!
GARÇ! GARÇ! GARÇ!

ve herkes kalkıp
dışarı bakardı,
hâlâ ıslak bahçeler,
yemyeşil,
ve delirmişçesine
CIVILDAYAN kuşlar,
7 gün 7 gecedir doğru dürüst
bir şey yememişlerdir
ve usanmışlardır meyve
yemekten,
solucanların toprağın üstüne
çıkmasını beklerler,
yarı baygın solucanlar,
kuşlar solucanları gagaladıkları gibi
havaya kaldırıp
midelerine indirirlerdi; karatavuklar ve
serçeler.
karatavuklar serçeleri korkutup
uzaklaştırmaya çalışır
ama açlıktan deliye dönmüş
minik ve hızlı serçeler
kendi paylarına düşeni
kaparlardı.

adamlar balkonlarında durup
sigara içerlerdi
artık
dışarı çıkıp

muhtemelen bulamayacakları bir işi
aramak, muhtemelen çalışmayacak bir arabayı
çalıştırmak zorunda olduklarının
bilincinde.

ve bir zamanlar harikulade olan
karıları
banyoda saçlarını
tarar,
makyaj yapar,
onları saran o korkunç
hüznü unutmaya çalışarak
kendi dünyalarını düzenlemeye girişir,
bir yandan da kahvaltı için ne hazırlayacaklarını
düşünürlerdi.

radyo bize
okulların açıldığını
haber verirdi
ve okulun yolunu tutardım,
devasa su birikintileri olurdu
yollarda,
güneş yeni bir
dünya gibi,
annem babam
evde,
ve zamanında varırdım
sınıfa.

Bayan Sorenson, "bugün
teneffüse çıkmayacağız, bahçe
ıslak," diyerek karşılardı bizi.

"ÖFF!" diye hayıflanırdı
erkek çocukların çoğu.

"ama teneffüste değişik bir şey
yapacağız," diye devam
ederdi Bayan Sorenson.

hepimiz ne olduğunu
merak ederdik,
Bayan Sorenson'un iki saatlik dersi
geçmek bilmezdi.

ben küçük kızları
seyrederdim, öyle güzel,
öyle temiz, öyle
dikkatli görünürlerdi ki,
hiç kımıldamadan dimdik
oturur, saçları
California güneşinde
pırıl pırıl parlardı.

sonra teneffüs zili çalar,
eğlenceyi beklerdik.

"şimdi, yapacağımız şey şu,
birbirimize yağmur sırasında ne
yaptığımızı anlatacağız!
ön sıradan başlıyoruz, sıra ile
devam edeceğiz! Michael,
senden başlıyoruz!...!

hepimiz hikayelerimizi anlatmaya
başlardık, önce Michael, sonra yanındaki,
sonra arkasındaki, ve çok geçmeden
çoğumuzun yalan söylediğini fark ederdik,
her şeyi değil ama bazı şeyleri
uydururduk,
ve erkeklerin bazıları
kıs kıs gülmeye, kızlar onlara pis pis
bakmaya başlardı, ve Bayan
Sorenson, "pekala, biraz saygılı olmanızı
istiyorum!
siz etmeseniz bile
ben yağmur sırasında
ne yaptığınızı
merak ediyorum!" derdi.

hikayelerimizi anlatmak
zorunda kalırdık ve
hikaye idiler gerçekten.

bir kız
gökkuşağı ilk çıktığında
bir ucunda
Tanrı'nın yüzünü gördüğünü
söylemişti.
ama hangi ucunda gördüğünü
söylememişti.

erkeklerden biri
oltasını pencereden aşağı
salladığını,
küçük bir balık tuttuğunu

ve balığı kedisine yedirdiğini
söylemişti.

hemen herkes bir şey
uydururdu.
gerçek
anlatılamayacak kadar
korkunç ve
utanç vericiydi.

sonra zil çalar
teneffüs sona ererdi.

"teşekkür ederim," derdi Bayan
Sorenson, "ben çok keyif
aldım.
yarın bahçe kurumuş olacak ve
yine teneffüse çıkacağız."

çocukların çoğu sevinç çığlıkları
atar
ve küçük kızlar
hiç kımıldamadan dimdik
otururlardı,
güzel, temiz
ve dikkatli,
saçları
dünyanın belki de bir daha göremeyeceği
California güneşinde
pırıl pırıl.

suç ve ceza

Bay Sanderson ortaokulumuzun
müdürüydü
ve ben zamanımı sınıftan çok
Bay Sanderson'un odasında geçirirdim
sanki
ve hiçbir zaman nedenini
bilmezdim.

öğretmen elime kapalı bir zarf
tutuşturup müdürün odasına
yollardı.
Bay Sanderson zarfı
açar,
içindeki notu okur
ve gözlerini bana dikerdi.

"yine burdasın
demek!
bir türlü davranışlarımızı denetleyemiyoruz,
değil mi?"

her seferinde aynı lafları
ederdi.
kötü olmak bana iyi gelirdi aslında,
ama nedeni konusunda en ufak
bir fikrim olmazdı.

itiraz etmezdim
çünkü öğretmenleri
ve Bay Sanderson'ı aptal

bulurdum
kime karşı savunacaktım
kendimi?
onların hepsinden daha aptal
olan anneme ve babama karşı mı?

"pekala," derdi Bay Sanderson, "telefon kulübesine
gir, kapısını kapat
ve ben çıkabileceğini söyleyinceye kadar
orda kal."

küçük bir taburesi olan cam
kulübelerden biriydi.
orada saatlerimi geçirmeme rağmen
ben oradayken telefon bir kez
bile çalmazdı.
ve havasızdı
içerisi.
düşünmekten başka yapacak
bir şey yoktu orada
ve ben düşünmek istemezdim.
Bay Sanderson farkındaydı bunun.
dergiler vardı orada,
sıkıcı dergiler,
süslü kadın
dergileri
ama onları
yine de okur
ve kendimi gerçekten kötü
hissederdim.
Bay Sanderson da
bunu isterdi zaten.

sonunda
birkaç saat sonra
koca yumruğu ile kapıya vurup
bağırırdı: "PEKALA,
ÇIKABİLİRSİN ARTIK.
VE SENİ BİR DAHA BURDA GÖRMEK
İSTEMİYORUM!"

ama tekrar tekrar
giderdim,
nedenini hiçbir zaman
bilmeden.

sonunda hapisten tahliye olan biri gibi
mezun oldum o okuldan
ve iki yıl kadar sonra
gazetede
Bay Sanderson'ın
okulun parasını
zimmetine geçirmekten
cezaevine konduğunu okudum.

ben o telefon kulübesinde
pineklerken
o orospu çocuğu
hamlesini
tasarlıyordu.

içimden onu cezaevinde
ziyaret edip
bir düzine kadar
Ladies Home Journal
götürmek geldi
ama gitmedim
tabii ki.
haberin kendisi yeterince
su serpmişti
yüreğime.

asker, karısı ve berduş

San Francisco'da berduş hayatı yaşıyordum, ama bir keresinde
bütün o iyi giyimli insanlarla birlikte
bir senfoni konserine gitme fırsatı buldum,
müzik iyiydi
ama dinleyiciler kötü,
şef ile orkestranın da
uyumlu oldukları söylenemezdi,
bina harikulade
akustik mükemmel
olmasına rağmen
müziği bir başıma
radyodan
dinlemeyi yeğlerdim,
konserden sonra odama dönüp
radyoyu açtım
ama duvarım yumruklanmaya başladı:
"KAPAT ŞU LANET RADYOYU!"

yan odada karısı ile birlikte
bir asker kalıyordu,
yakında beni Hitler'den
korumaya gidecekti,
radyoyu kapattım
ve karısının, "bu şekilde davranmamalıydın,"
dediğini duydum, asker
"SİKTİR ET O HERİFİ!" diye bağırarak
karşılık verdi
ve karısına ne kadar güzel bir şey
öneriyor, diye geçirdim
içimden,

ama gerçekleşmedi
tabii ki.

neyse, bir daha konsere gitmedim
ve o gece çok sessiz dinledim
radyomu, kulağımı
hoparlöre dayayarak.

savaşın bir bedeli vardır ve barış sonsuza dek
sürmez, milyonlarca genç adam ölecekti
ve ben klasik müzik dinlerken
Shostakovich'in, Brahms'ın ve Mozart'ın içinden
umutsuzca ve hüzünle seviştiklerini duydum,
kreşendoların, dorukların
ve karanlığın ortak
duvarının içinden seviştiler.

Bonaparte'ın geri çekilişi

Fred, derlerdi ona.
barın son taburesi onundu
ve her zaman açılıştan
kapanışa kadar oradaydı.
benden daha çok
oradaydı
ve bu hafife alınacak bir şey
değildir.

kimseyle
konuşmazdı.
taburesinde oturup
fıçı bira içerdi.
barın öbür ucuna doğru dümdüz bakardı
ama kimseye değil.

ve bir şey
daha.

arada sırada
yerinden kalkıp
müzik dolabına gider
ve her seferinde aynı 45'liği
çalardı:
Bonapart'ın Geri Çekilişi.

sabahtan
akşama kadar çalardı
o plağı.
onun parçası olduğuna
şüphe yoktu.

hiç bıkmazdı o parçadan.

ve içtiği biralardan kafası iyi olduğunda kalkıp
Bonapart'ın Geri Çekilişi'ni
üst üste 6-7 kez çalardı.

kim olduğunu,
geçimini nasıl sağladığını
bilen yoktu,
tek bildikleri
barın karşısındaki pansiyonda kaldığı
ve her sabah bar açıldığında
ilk müşteri olduğuydu.

barmen Clyde'a
şikayet ettim:
"kardeşim, anamızı ağlatıyor
bu plakla.
bütün plaklar bir süre
sonra yenileri ile değişiyor
ama
Bonapart'ın Geri Çekilişi
hep var.
ne anlama
geliyor bu?"

"onun şarkısı,"
dedi Clyde.
"senin bir şarkın
yok mu?"

neyse, o gün
öğlen bir sularında bara girdim,
bütün müdavimler oradaydı
ama Fred yoktu.

içkimi söyledim
sonra da yükses sesle,
"Hey, Fred
nerde?" diye sordum.

"Fred öldü,"
dedi Clyde.

barın sonuna
baktım.
içeri güneş sızıyordu
ama boştu
tabure.

"şaka ediyorsun,"
dedim, "Fred helada,
değil mi?"

"Fred bu sabah
gelmedi," dedi Clyde, "pansiyon odasına
gidip baktım,
ordaydı, ütü tahtasından
farkı yoktu."

çıt çıkmıyordu
barda.

geveze oldukları
söylenemezdi zaten.

"neyse," dedim, "*Bonapart'ın Geri Çekilişi*'ni
dinlemek zorunda kalmayacağız en azından."

kimse bir şey
söylemedi.

"hâlâ müzik dolabında mı
o plak?" diye
sordum.

"evet," dedi
Clyde.

"güzel," dedim,
"son bir kere de ben
çalayım şunu."

kalktım.

"dur," dedi
Clyde.

barın arkasından çıkıp
müzik dolabının
yanına geldi.

küçük bir anahtar vardı
elinde.
anahtarı kilide sokup
müzik dolabını
açtı.

uzanıp
plaklardan birini
aldı.

sonra dizinin üstünde
ikiye böldü plağı.

"bu
onun
şarkısıydı," dedi Clyde.

sonra dolabı
kilitledi,
kırık plağı
barın arkasına götürüp
çöpe attı.

barın
adı
Jewel's idi
ve Crenshaw ile
Adams kavşağındaydı,
ama artık
yok.

suskun volkan

Musso'nun barmeni
pejmürde zamanlarımı bilir,
oraya en cazgır ve berbat
kadınlarla gidip tezgaha yaslanır,
çok fazla içer,
içkilerimi döküp
mesele çıkarırdım.

şimdi
sessizce giriyorum içeri,
yanımda bir gazeteci
yönetmen
ya da oyuncu,
ya da
karım
ve birkaç kibar
dost.

zaman zaman
bana bakarken yakalıyorum barmeni
ve eski halimi düşünüyor,
biliyorum,
ben de ona bakarım
ve gözlerim
mesajı yollar:
ben değişmedim, dostum,
koşullar değişti
ama
ben aynıyım.

sonra yanımdakilere dönerim,
onlar da
ne zaman sapıtacak acaba,
diye düşünüyor
gibidirler.

yapacak bir şey
yok, arkadaşlar,
bekleyip
görmekten
başka.

yaratıcı yazı dersi

suçluyum, kolejdeyken aldım
o dersi
ve ilk fark ettiğim şey oradaki herhangi
ik-üç kişiyi birden
haklayabileceğim oldu (marizlemekten
söz ediyorum)
ama
yaratıcılığı ölçmenin yolu
bu değildi.

bir de
profesörün
yazar olmak için
yapılması ve yapılmaması gereken
şeyler olarak önerdiklerinin
çok müphem ve standart olduğunu
ve hiçbir yere çıkmayacağını
fark etmiştim.

kimi öğrencilerin yazıları
zaman zaman sınıfta okunuyordu
ve ben onları utanç duyulacak
denli yetersiz
buluyordum.

kaşlarımı çatıp
en arka sırada tek başıma
oturur,
erkeklerin erkeğe, kadınların ise
kadına benzemediklerini
düşünürdüm.
yine,
yaratıcılığı ölçmenin
yolu değil.

ama ürettikleri de
kendilerine benziyordu.

neyse, en azından profesör
teslim ettiğim bütün ödevlere
"A" vermişti, devamsızlıktan "B" geldi
yıl sonu notum.

bir de
sınıftaki bir öğrenci dışında
bütün öğrencilerin yaratıcılıktan hiç nasiplerini
almadıklarını biliyordum.

ve o birinin bile farkedilmek için
elli yaşına gelmesi
gerekecekti.

o bile
bu kadarını
tahmin etmemişti.

serin siyah hava

sık sık çalışma odamın
küçük balkonuna çıkarım
ve gece oradadır,
serin ve siyah bir hava dalgası.
ayağımda terliklerim, üstümde şortum ve fanilam
sigaramı tüttürerek öylece durur, yılankavi Harbour
Otobanı'nındaki farların kıvrımlı ışıklarını
seyrederim. kesintisiz bir akıştır
o ışıklar ve bütün yüzyıllardan
sonra hayatın hâlâ sürmesine
şaşarım, hatalarımızın yarattığı
cehennemlerden, küçüklüğümüzden,
tamahkarlığımızdan,
bencilliğimizden ve kötülüğümüzden
sonra
hayat hâlâ sürüyor
ve bunu düşününce tuhaf bir
mutluluk doluyor içime.
elbette, saatlerden beridir daktilo başında
yazmak beynimi sulandırdı.

ve şimdi
bahçenin sol tarafındaki arsada
aynı köpek bana havlıyor.

balkonunda şortu ile duran yaşlı osuruğun
kim olduğunu bilmesi gerekir artık.

odaya dönüyorum.

daktilo elektrikli ve şu anda açık,
mır mır mır
mırlıyor.

dün gece tuhaf bir şey yaptım: birkaç
şiir yazdıktan sonra
makinenin kılıfını örttüm
ve eğilip bir kez öptükten sonra,
"çok teşekkür ederim," dedim.
oyuna elli yılımı verdikten sonra
daktiloma teşekkür ettim
nihayet.

ve şimdi başına oturup ÖRSELİYORUM tuşları, hafif
temasla yazmam ben, ÖRSELERİM,
duymak isterim, takırdasın isterim, kıçımı berbat
kadınlardan ve korkunç adamlardan ve
iğrenç işlerden kurtardı, kabuslarımı tatlı
düşlere çevirdi, en kötü zamanımda bile beni terketmedi
ve olduğumdan
çok daha iyi
kıldı.

ÖRSELİYORUM ÖRSELİYORUM

ve bütün o yazarların, kaptırdıklarında,
coştuklarında, kendilerini
nasıl hissettiklerini biliyorum.

ölüm, kollarını kestim, bacaklarını kestim, başını
kestim.

bağışla, yaptığını yapmak zorunda olduğunu
biliyorum

o havlayan köpeğe
bile

ama şimdi
ÖRSELİYOR
ÖRSELİYOR

ve bekliyorum.

çakallar

yıllar geçtikçe talihim düzeliyor sanki
ama şimdi bu çakallar
geçmişten gelen bu yırtıcı yaratıklar
hiçbir şey olmamış gibi
karşıma çıkıyorlar yine (edebi eleştiriye pek itirazım
yok, yeter ki kıskançlık ve kin kokmasın)
ve şimdi yemek yenen yerlerde filan karşılaşıyorum
bu çakallarla.
kimi ailesi ile birlikte kapıma geliyor –anneleri,
babaları, yaşlı teyzeleri...

çakallar sevimli görünmeye çalışıyorlar,
ona da itirazım yok, geçmiş
geçmişte kalsın, içkileri koyup
dinliyorum.

ama daha sonra oluyor ne oluyorsa, genellikle
bir hafta sonra:
kocaman bir zarf geliyor, içinde de
bir metin: "bunu okuyabilir misin?
editör senden bir önsöz
rica ediyor..."

cesaretimi toplar, yatağıma sıçrayıp
metne bir göz atarım: iyi
yazılmış ama korkunç bir
eksiklik var bir yerde, doğal olmayan bir boşluk...
metin beni hasta eder biraz:
elimden bırakırım,
yere düşer.

geçen gece bana dair
bir belgeseli izlemek için
bir sinema salonuna gitmek zorunda kaldım
ve oradan çıkmak üzereyken
bir şair yanaştı, elinde bir bardak
ucuz bedava şarap, yüzünü yüzüme yaklaştırıp
daha önce bana verdiğini unuttuğu
aynı söylevi
bir daha verdi.

"beni hatırladın mı? L'de tanışmıştık,
yeni bir dergi çıkarıyoruz, *Rolling Stones*'dan
bile iyi olacak..."
benden istedikleri seninle karşılıklı
söyleşmemiz, sen benimle
söyleşeceksin, bende seninle, biner
dolar girer cebimize..."

"söz konusu çakal onunla bir boks maçına
gitmem için bana yalvardıktan
sonra yazdığı makalede bana saldırmıştı.
maç boyunca yüzü sürekli
yüzümdeydi, susmak bilmiyordu.
"bak," dedim ona, "şu maçı seyredelim,
tamam mı?"
bana maçı bir gazete için yazacağını
söylemişti, ama yalandı: yazmayı planladığı
yazı benim hakkımdaydı: yaşlanmaya yüz tutmuş
ayyaş ve korkunç bir insan olarak beni yazacaktı.)

şimdi de kaldırımda kıstırmıştı beni,
yüzünü yüzüme dayamış,
önceden hazırladığı sözleri tekrar edip
duruyordu: "ben seninle
söyleşirken sen de benimle
söyleşirsin... adam başı
bin dolar, ne dersin?"

"seni haberdar
ederim," dedim ona.

ama benimle birlikte yürümeye, yüzünü
yüzüme sokmaya devam etti...

tamam, diye geçirdim içimden, bunu
yere sermekten başka çarem yok.

ama başka bir şey denedim
önce:

"siktir git başımdan!"

geri çekildi ve ben daha iyi bir yere
doğru yürüdüm...

bir hafta sonra bir akşam
hipodromdan döndüm,
büyükçe bir paket
bekliyordu beni: yerel matbaalardan birinde basılmış
son 3 kitabı:
bir göz attım sayfalara: teklifsiz ve
şakacı bir tarz,

açık yürekli ve insancıl
yaklaşım, ama benzedrin alıp
daktilonun başına geçmiş
sizi ruhunun parçaları ile kırbaçlıyordu
sanki,
cüret gerektiren bir şey olmaktan ziyade
sıkıcıydı.

telefon numarası ile ev adresini yazdığı
bir not iliştirmişti:
"ben seninle söyleşirim, sen de
benimle, editör harika bir fikir
olduğunu düşünüyor... ve adam başı
bin dolar, belki de fazla..."

mutfağa gidip
onu çöp torbasına
fırlattım.

kedileri besledim, telefon
çaldı.
yeni bir ses:

"Chinaski?"

"evet?"

"bak, beni tanımıyorsun,
adım Dipper ve senin
hakkında çok şey biliyorum."

"baksana, telefon numaramı
nerden buldun?"

"hey, bunun nc önemi
var?"

kapattım.

bir dakika sonra telefon yine
çalıyordu.

salona geçip
güney penceresinden dışarı baktım,
güzel görünüyordu dışarısı: ağaçlar,
bahçeler, çalılık,
tek bir çakal bile yoktu
görünürde.

sıcak ışık

bu gece
bu evde
yalnız,
bana bilinmesi gereken
her şeyi
hiç zorlanmadan
söyleyen
6 kedimle.

4

gülün gölgesinde

traş olurken yüzümü kestim

hiçbir zaman olması gerektiği gibi değil, dedi, insanlar,
müziğin sesi, sözcüklerin
yazılışı.
hiçbir zaman olması gerektiği gibi değil, dedi, bütün
bize öğretilenler, peşinden koştuğumuz aşklar,
öldüğümüz bütün ölümler, yaşadığımız
bütün hayatlar,
hiçbir zaman olması gerektiği gibi değiller,
yakın bile değiller.
birbiri arkasından yaşadığımız
bu hayatlar,
tarih olarak yığılmış,
türlerin israfı,
ışığın ve yolun tıkanması,
olması gerektiği gibi değil,
hiç değil,
dedi.

bilmiyor muyum? diye
cevap verdim.

uzaklaştım aynadan.
sabahtı, öğlendi,
akşamdı,

hiçbir şey değişmiyordu
her şey yerli yerindeydi.
bir şey patladı, bir şey kırıldı,
bir şey kaldı.

merdivenden inip içine
daldım.

iyi bir iş

bazı işleri seversin,
kendilerine has
temiz ve rahat bir
duyguları vardır
bir vagon dolusu
donmuş balık
kasası boşalttığımız
iş mesela.

tabut büyüklüğündeydi
o lanet kasalar
harikulade ağır
ve inatçı.
kalın eldivenlerin vardı
bir de kancan
ve lanet şeyi kancaladıktan sonra
yerde sürükleyip vagonun
yanında bekleyen kamyona
yüklemeye çalışırdın.

ve tuhaftı ama,
ustabaşı yoktu.
işi bitiriceğimizden emin
salıvermişlerdi bizi.

birimiz sürekli şarap
almaya gidiyordu.
kaygan ve soğuktu
o vagonların içi

o buzlanmış balığı yükler
şişeye asılırdık
ve palavranın bini bir
paraydı.
bir iki kavga çıkmıştı gerçi
ama itiş kakış daha çok.
barışı sağlayan
bendim.

"hadi, bırakın
bu saçmalığı!
şu balığı
yükleyelim!
hadi!"

sonra hepimiz gülüp
muhabbete başlardık
yine.

akşama doğru
suskunlaşırdık.
kasalar giderek
ağırlaşırlardı sanki.
incik kemikleri çatlar,
dizler
çürür
şarap midemize
otururdu.

son kasaya
geldiğinde
kas gücün tükenir
cesaretinle
indirirdin lanet şeyi.

mesai bittiğinde
zaman kartın bile
ağır gelirdi sana.

sonra külüstüre binip
evine dönerdin,
beraber yaşadığın kadına,
kısmetine cehennemin mi yoksa
cennetin mi çıkacağını
merak ederek.

ama yüklediğin donmuş
balık,
o düşünce,
güzel ve rahatlatıcıdır,
ve yine gidecek
kancayı tahtaya saplayıp
o kasaları yine çekeceksindir.

hava kararır
farlarını
yakardın
ve dünya
yeterince
iyiydi o
anda.

son tabure

sürekli tezgahın tahtasını, damarları,
çizikleri, sigara yanıklarını
inceliyordum.
orada bir şey vardı
ve ben ne olduğunu tam olarak çözemiyordum,
bu da devam etmemi sağlıyordu.

bir başka tuhaflık
bardağı sarmış
elimi seyretmekti.
bardağı sarmış bir elde
insanı usulca büyüleyen
bir şey vardır.

ve bu, elbette:
bütün sarhoşlar yapar:
buzlu suda beklemiş
bira şişesinin ıslak etiketini
baş parmağının tırnağı ile soyarsın.

sigara içmek de iyi bir
gösteridir, özellikle sabah güneşinde
jaluziyi arkana almışsan,
duman kıvrılıp
şekilden şekile girer.
insana huzur duygusu
verir bu,
hele bir de
müzik dolabında
favori parçalarınızdan
biri çalıyorsa.

ve barmen biraz yaşlı
ve yorgun ve
bilge ise
nerede olduğunu, ne
yaptığını bilmek güzeldir –
bardak yıkar, tezgaha yaslanır
ya da çaktırmadan bir tek
atar
ya da başka bir şey
yapardı
ama onun bir parçasını görmek,
beyaz gömleğinin farkında
olmak önemliydi.

bir de dışardaki trafiğin sesini
dinlerdin,
her geçen arabayı.
isteyerek değil, farkında
olmadan.
yağmur yağmış ve
ıslak asfaltta lastiklerin vızıltısını
duyabiliyorsan daha da
iyiydi.

gizlenecek en iyi yerdi
bar.
zaman senin denetimine
giriyordu, içinde yüzmek için
zaman, harcamak için
zaman.
ne guruya ihtiyaç vardı
ne de tanrıya.

kendinden
başka bir şey ummaz,
umulmayana
bir şey yitirmezdin.

Jack amca

bir faredir
alev alev yanan bir evdir
kopmak üzere olan bir savaştır
sırtında bıçakla sokakta koşan bir adamdır
Jack amcam

Santa Monica rıhtımıdır
tozlu mavi bir yastıktır
kaşınmakta olan siyah beyaz bir köpektir
tek eliyle sigara yakan tek kollu bir adamdır
Jack amcam

bir dilim yanık kızarmış ekmektir
anahtarını ararken bakmayı unuttuğun yerdir
dolapta üç rulo tuvalet kağıdı bulmanın mutluluğudur
hatırlayabildiğin en kötü kabustur
Jack amcam

elinde patlayan havai fişektir
sabahın on buçuğunda evinin önünde ezilen kedidir
Santa Anita hipodromunun otoparkında kazandığın barbut oyunudur
o gece ucuz otel odasında karının uğruna seni terkedip gittiği erkektir
Jack amcam

benim Jack amcam
senin Jack amcandır
bir yük treni misali gelen ölümdür
gözü yaşlı bir palyaçodur
arabanızın krikosu ve tırnaklarınız ve en büyük
dağın şimdiki
çığlığıdır.

mola vermek

zorunludur yoksa duvarlar üstünüze
yığılır.
her şeyden vazgeçebilmelisin, fırlatıp atabilmelisin,
her şeyi.
kişisel çıkar
gözetmeksizin ve
yardım kabul etmeksizin
baktığına bakmayı
düşündüğünü düşünmeyi
yaptığını yapmayı
ya da yapmadığını yapmamayı
öğrenmelisin.

çabalamaktan
yorgun insanlar.
ortak alışkanlıklara
sığınıyorlar.
kaygıları
sürü kaygıları.

çok az insan
eski bir ayakkabıya on dakika bakabilir
ya da kapı tokmağını kimin icat
ettiğini merak eder.

cansızlaşırlar
çünkü
mola vermeyi
kendilerini çözmeyi
kaprislerini bir kenara bırakmayı
görmemeyi
duymamayı
öğrenmemeyi
yuvarlanıp tertemiz sıyrılmayı
beceremezler.

yapay kahkahalarını duyar duymaz
uzaklaşın onlardan.

ilk bilgisayar şiirim

ölümcül ölümün yoluna mı saptım yoksa?
bu makine alkolün ve kadınların
yapamadığını yapıp
mahvıma mı sebep olacak?

Whitman gülüyor mu bana mezarından?
Creeley umursuyor mu?

satırlar doğru mu aralıklanmış?
ya ben?

Ginsberg haykıracak mı?
telkin edin beni!

şans dileyin!

arkamdan su dökün!

yola çıkıyorum!

bakirim yine.

70 yaşında ve bakir.

sikme beni, makine.

sik.
kimin umurunda?

konuş benimle, makine!

birlikte içebilir
iyi vakit geçirebiliriz.

seni bu makinenin başında hayal edip nefret edecek
bütün o insanları düşün.

onları da
diğerlerine katıp
işimize bakacağız.

bu başlangıç öyleyse
son
değil.

Rossini, Mozart ve Shostakovich

Red Grange'ın ölüm haberini gazetede okuduktan sonra
bu gece dinleyeceğim besteciler.
bu akşam karımla bir Japon restoranında yemek yedik
ve ona Red Grange'ın öldüğünü söyledim.
tatlı olarak kırmızı fasulyeli dondurma istedim.
karım cesaret edemedi.
savaş hâlâ sürüyordu Körfez'de.
arabaya bindik ve eve sürdüm.
şimdi Red Grange'dan çok önce
ölen Rossini'yi dinliyorum.
şimdi seyirci alkışlıyor.
orkestra Mozart'a hazırlıyor kendini.
basında Red Grange için yazılan yazıların haddi
hesabı yok.
şimdi Mozart başlıyor.

yazık

müthiş bir beyinle sıkı bir vücut
ender biraraya gelir
ya da sıkı bir beyinle müthiş
bir vücut.
ya da müthiş bir vücutla müthiş bir
beyin.

daha da kötüsü, pek sıkı olmayan
bir beyinle pek müthiş olmayan
vücutlar çok sık biraraya
gelir.

hatta, halkın tamamı
böyledir nerdeyse.
ve onlar
kendi içlerinde
çoğalıyorlar.

dünyanın haline gel de
şaş.

sinema salonunda yanınızda oturan
kişiye bakın
ya da süpermarket kuyruğunda
önünüzde durana.
ya da Meclis'te
konuşana.

şaşılası olan
tanrıların
bu kötü gidişata
bu kadar uzun zamandır
izin vermeleri
asıl.

yuvasına doğru sürünürken
salyangoz.

ne yazar

e.e cummings'in en sevdiğim yanı
sözün kutsallığını kesip
atması,
bize bokluğu
hoşluk ve kumarla
dilimleyen
dizeler vermesi.

nasıl da gerekliydi!
nasıl da harcanıyorduk
eski
ve yorgun
tavırda.

elbette, ardından taklitçileri de
geldi e.e. cummings'in.
başkaları Keats'i, Shelley'i,
Swinburne'ü, Byron'ı
nasıl taklit ettilerse
onlar da cummings'ı
taklit ettiler.

ama
sadece bir
e.e. cummings vardı.
tabii ki.

bir güneş.

bir ay.

bir şair,
öyle.

akşamdan kalma

dünyada benim kadar akşamdan kalmalık yaşamış
bir kişi daha olduğunu sanmıyorum
ve henüz öldürmediler beni
ama o sabahların
bazıları
ölümden beterdi.

bildiğiniz gibi, en kötüsü fosur fosur sigara
içip hap atarken boş mide ile
içmektir.

ve akşamdan kalmalığın en kötü biçimi
arabanızda ya da yabancı bir odada
ya da kodeste uyanmaktır.

uyanıp
bir gece önce korkunç bir şey
yaptığınızı hatırlar ama
ne olduğunu
hatırlayamazsınız.

ve mutlaka bir arıza söz
konusudur –bazı organlarınız
zedelenmiştir, paranız ve/veya varsa
muhtemelen ve sık sık
arabanız kayıptır.

ve varsa kız arkadaşınızı ararsınız
ve telefonu yüzünüze kapatması kuvvetle
muhtemeldir.
ya da o an yanınızda ise, köpüren
öfkesini hissedersiniz.

ayyaşlar asla bağışlanmaz.

ama ayyaşlar kendilerini bağışlar
çünkü tekrar içmeye
ihtiyaçları vardır.

on yıllardan beri içen biri
olmak korkunç dayanıklılık
ister.

içki arkadaşların
içkiden ölmüşlerdir.
kendin defalarca hastaneye
düşmüşsündür ve "bir içki daha
içersen ölürsün," şeklinde uyarılmış
ama ondan da birden fazla içerek
yırtmışsındır.

yaş olarak
bir asrın dörtte üçüne
yaklaşırken
sarhoş olabilmek için
daha fazla içkiye ihtiyaç
duyarsın.

ve akşamdan kalmalar daha kötüdür,
kendine gelme süresi
daha uzun.

ve olağanüstü aptalca olan şey
şu ki
yaptıklarından
ve hâlâ yapıyor olmaktan
pişmanlık
duymazsın.

bunu en kötü akşamdan kalmalıklarımdan birinin
boyunduruğunda yazıyorum
ve aşağıda
çeşit çeşit içki var.

canavarca
harikuladeydi
her şey,
bu deli ırmak,
bu deşici
yağmalayıcı
delilik,
allah bunu benden başka kimsenin
başına vermesin,
amin.

her yerdeler

trajedi koklayanlar her
yerdeler.
sabah kalkıp
bazı şeylerin ters gittiğini
keşfettiklerinde
köpürürler öfkeden,
yatma zamanına kadar
sürer öfkeleri,
yattıklarında da
karşılarına çıkan
küçük engelleri
zihinlerinden silemedikleri için
döner dururlar yataklarında.

birileri aleyhlerinde dolap çeviriyordur,
komplo.
ve sürekli öfkeli kalarak
sürekli haklı olduklarını zannederler.

trafikte görürsünüz onları,
en küçük ihlalde
asılırlar kornalarına,
küfrederek,
hakaretler yağdırarak.

banka, süpermarket ve
sinema kuyruklarında hissedersiniz
onları,
sırtınıza abanır
ayağınıza basarlar,
öfkeli bir sabırsızlık içindedirler.

her yerdedirler
ve burunlarını her şeye sokarlar
bu dehşetli
mutsuz
ruhlar.

korkuyorlar
aslında,
asla haksız konuma
düşmek istemediklerinden
açarlar ağızlarını
yumarlar gözlerini...
türün
bir
hastalığıdır
bu.

türün tanıdığım ilk
örneği
babamdı

ve ondan sonra
hayatlarını nefrete
kurban eden,
lağım çukuruna fırlatıp
çene yarıştıran
binlerce, on binlerce
baba gördüm.

geri zekalı

fikir bana ilk geldiğinde
on bir yaşındaydım
sanıyorum:
geri zekalı olacağım.

mahallede birkaç tane
vardı
herkesin "geri zekalı" dediği
tiplerden.

aşağılanmalarına rağmen
hayatları oldukça
rahattı:
bir şey beklenmiyordu
onlardan.

kendimi köşe başlarında
ellerim cebimde
salyalarım akmış olarak
hayal ettim.

kimse beni rahatsız
etmezdi.

planımı uygulamaya
soktum.

ilk olarak
okul bahçesinde fark edildim.
erkek öğrenciler
benimle alay edip
sataşmaya başladılar.

babam bile farkına varmıştı:
"allahın cezası bir geri zekalı gibi
davranıyorsun!"

öğretmenlerimden biri fark etti,
uzun ipek bacaklı
Bayan Gredis.

dersten sonra sınıfta kalmamı
istedi benden.

"neyin var, Henry?
bana söyleyebilirsin..."

kollarını
boynuma doladı
ben de ona
yaslandım.

"söyle, Henry,
korkma..."

tek kelime
etmedim.

"burda istediğin kadar
kalabilirsin, Henry,
konuşman gerekmiyor..."

beni alnımdan
öptü
ve ben uzanıp
usulca ipek bacaklarından
birine dokundum.

şuh kadındı
Bayan Gredis.

hemen her gün
yanına gidiyordum
okuldan sonra.

ve herkes benden
nefret ediyordu
ama Los Angeles kentinde
benim yaşadığım sertleşmeleri
yaşamış on bir yaşında bir
çocuk daha olduğunu
sanmıyorum.

yanıt

halk mücedeleden hep avucunu yalayarak
çıkmıştır.
Carl Sandburg'ün şiirini hatırlıyorum, "Halk,
evet."
düşünce güzel ama tamamen yanlış:
halk soylu bir güçle kazanmadı bugüne
dek, yalan dolan, taviz ve
kurnazlıkla kazandı.
ben böyle bir halkla yaşadım, Sandburg'un
nasıl bir halkla yaşadığını
bilmiyorum.
ama onun bu şiiri kafamı bozmuştur hep.
yalan söyleyen bir şiirdi.
"Halk, hayır," olmalı,
o gün de, bugün de.
bunu söylemek için
insanlardan nefret etmek
gerekmiyor.

ilerde Bay Sandburg'ünki gibi ünlü
şiirlerin daha aklı başında
olmasını umalım.

Hemingway bunu hiç yapmadı

trende içi metin dolu bir bavul kaybettiği
ve bavulun bulunamadığı söylenir.
böyle bir acıyı hiç yaşamadım
ama geçen gece bu bilgisayarda üç
sayfalık bir şiir yazdım
ve cehaletimin, sabırsızlığımın
ve mönüdeki komutlarla oynamanın
sonucunda şiiri bir şekilde sonsuza dek silmeyi
becerdim.
bir çaylak için bile zordur böyle bir şey
yapmak
ama ben yaptım
işte.

bu üç sayfalık şiirin ölümsüz olduğunu
düşünmüyorum
ama epey vahşi ve kaçık dizeler vardı,
artık yoklar.
canımı sıkmadığını söyleyemem, kaliteli
bir şişe şarabı düşürmek gibi bir şey.

ve bunun hakkında yazmanın
iyi bir şiir yaratabileceğini sanmıyorum,
olsun, bilmek istersiniz diye
düşündüm.

istemeseniz de buraya kadar okudunuz,
ilerde daha iyi bir şeyler,
çıkabilir.

çıkacağını umalım, hem sizin
hem de
benim için.

şaşma zamanı

katil güler yüzlü, her Pazar kiliseye
giden, derslerinde son derece
başarılı, okul basketbol takımın
yıldızı, yaşlılara hürmette kusur etmeyen,
kızların ve kadınların çok beğendiği
ve arkadaşlarının hayranlığını
kazanan oğlan
çıktığında kimileri şaşırır.

"katilin o olduğuna inanamıyorum..."

bir katilin çirkin, bayağı ve sevimsiz
olması gerektiğini,
önceden bazı öfke ve delilik emareleri
göstereceğini düşünürler.

bazen bunlardan da
katil çıkar.

ama potansiyel katili
dış görünüşü ile
değerlendiremezsiniz

siyasetçiyi, rahibi,
şairi de.

ya da kuyruk sallayan
köpeği veya
kadını.

gençtim New Orleans'da

açlıktan ölüyor, zamanımı barlarda geçiriyordum,
ve yürüyordum geceleri,
saatlerce,
ayışığı yapaymış gibi gelirdi
bana, öyleydi belki de,
ve Fransız Kesimi'nde geçen faytonları
seyrederdim, üstü açık arabada
herkes dimdik, zenci sürücü ve
arkada bir kadınla bir erkek,
genellikle genç ve beyaz.
ben beyazdım hep.
ve dünyanın beni mest ettiği
söylenemezdi.
gizlenecek bir yerdi
New Orleans.
hayatımı rahatsız edilmeden
boşa harcayabilirdim
sıçanları saymazsak.
küçük ve karanlık odamdaki
sıçanlar hiç memnun kalmazlardı
odayı benimle paylaşmaktan.
iri ve korkusuzdular
göz kırpmayan
bir ölümden söz ederdi
bana diktikleri
gözleri.

kadınlar menzilimin dışındaydılar.
bir zavallı görüyorlardı
bana baktıklarında.
benden biraz daha yaşlı
bir garson vardı, kahvemi
getirdiğinde hafifçe gülümser,
masamda oyalanırdı.
bu bana yeterdi, yeter de
artardı.

o kentle ilgili bir şey
vardı ama: başkalarının
bu kadar ihtiyaç duyduğu
şeylere bu kadar kayıtsız olduğum
için suçlu hissettirmedi
kendimi bana.
rahat bıraktı.

ışıkları söndürür
yatağıma otururdum ve
dışardaki sesleri dinleyerek
şişemi kaldırır
üzümün sıcaklığının içime teneffüs
etmesine izin verirken
sıçanları yeğlerdim
insanlara.

kaybolmak,
delirmek,
o kadar da kötü
değildir
öyleysen:
kayıtsız.

New Orleans bu fırsatı tanıdı
bana.
kimse adımla seslenmedi
bana orada.
telefon yoktu,
iş yoktu,
hiçbir şey
yoktu.

ben
fareler
ve gençliğim,
bir zamanlar
hiçliğin içinde bile
yapılacak değil
sadece bilinecek bir şeyin
kutlanışı olduğunu
biliyordum.

Buk'un sonu

ehliyetini yenileyemeyeceğin
kaygısı giderek yaşlanırken,
akşamdan kalmalıkların daha uzun süreceği
kaygısı, 85'ine ulaşamayacağın
kaygısı,
şiirlerin kesileceği
kaygısı.

saunada öleceğin
kaygısı.
hipodromdan dönerken direksiyonda öleceğin
kaygısı.
havuzunda yüzerken öleceğin
kaygısı.
kalan dişlerinin dayanmayacağı
kaygısı.

ölüm değil, ölüyor olma
kaygısı.

insanların sarhoşluğunu artık tehlikeli bulmadıkları
kaygısı.

gülmeyi unutacağın
kaygısı.

cehennemde içecek bir şeyin kalmayacağı
kaygısı.

ve şiir dinletisi üstüne şiir dinletisi
dinlemek zorunda kalacağın
kaygısı...

Los Angeles şairleri
New York şairleri
Iowa şairleri

siyahi şairler
beyaz şairler
Chicano şairler
üçüncü dünya şairleri

kadın şairler
homoseksüel şairler
sevici şairler
biseksüel şairler
aseksüel şairler
başarısız şairler
ünlü şairler
ölü şairler
ve saire

bahis tabelasının patlayıp
bok çiçeklerine dönüşeceği

ve gecenin asla gelmeyeceği
kaygısı.

Aslan-Yürekli Charles

95 yaşında, iki katlı büyük bir evde
yaşıyor.

"beni huzur evine yerleştirmek
istiyorlar. 'siktirin' diyorum onlara,
'BU benim evim!' "

bazı torunlarından
daha uzun
yaşamış.

onun gibi 95 yaşında olan
karısını ziyarete gider.
karısı huzur
evinde.

"harika görünüyor ama
kim olduğumu bilmiyor."

dik bir yokuşta evi.
eskiden küçük köpeğini yürüyüşe
çıkarırdı.
köpek öldü.

şimdi yalnız yürüyor,
dimdik,
meşe ağacından bir baston
elinde.
boyu bir seksen,
sırım gibi,
şakacı,
görkemli.

"ölmemi bekliyorlar
sabırsızlıkla, evi ve paramı
istiyorlar.
sırf onlara nispet
yaşayacağım."

geceleri üst kattaki odasında görüyorum onu,
ya televizyon seyrediyor
ya da okuyor.

çoğu insanın ömründen daha uzun
bir evliliği olmuş.
hâlâ evli, ama karısı bilmiyor
evli olduklarını.

üst kattaki odasında
dokuz buçuk
on yılın üstüne
oturmuş
ne merhamet istiyor
ne de ediyor.

hayranlık uyandıran bir
okyanus,
parlak bir kaya
parçası.

onu almaya geldiğinde
utanmalı
azrail.

üst kattaki o ışığın yandığını
görmeyi öyle istiyorum ki!

o ışık söndüğünde
farklı bir yer olacak dünya
o kadar sihirli ve
iyi olmayan bir yer olacak

söndüğünde ışık.

hava kapalı

İspanyollar biliyorlardı cevabı, Yunanlılar
da, ama
siğil içindeki babaannemin
kafası karışıktı.

Galileo tahmin etmenin ötesine geçti, peki ya
Salisbury?

kıyametin parlaklığı herkesin
pisliğidir
eşeklerden ve develerden hâlâ
faydalanılırken.

Cleopatra bayılırdı herhalde
Kanada pastırmasına ve
kimse söz etmiyor
Roma tepelerinden.

falsolu top falsoyu alıyor
ve en fazla stoğu yapılan dondurma
vanilyadır.

600.000 insan öldü Leningrad
kuşatmasında
ve işte Shostakovich'in Yedinci
Senfonisi.

bu gece silah sesleri geldi
dışardan
ve ben oturup yağlı parmaklarımla
alnımı ovdum.

saraylar, saraylar,
ve pençeleri iğrenç
kara okyanuslar.

iki nokta arasındaki en kısa
mesafe
çekilmezdir
genellikle.

kim soktu elmayı
domuzun
ağzına?
gözlerini çıkarıp
kim pişirdi onu
böyle?
Cassiodorus mu?
Cato mu?

Mayıs pilotları
gömülü kemik köpekleri
lokum gibi öpüşler
sesin ödlek sahtekarlığı
ayaktaki
raptiye.

Virginia sülün gibi.
Madelaine döndü.
Tina kendini cine verdi.
Becky telefonda.
cevap
verme.

dolapta görüyorum seni.
karanlıkta görüyorum.
ölü görüyorum.
Santa Monica karayolunda giden
bir kamyonetin arkasında
görüyorum.

yağmurda olunacak en iyi yer
yağmurun altıdır,
sabahın bir buçuğunda
yağmurun altında bir çiftlik evine doğru
yürüyorsun,
üst pencelerden birinde tek bir ışık
var.
ışık söner.
bir köpek havlar.

düşün tahlilini
en iyi gören
yapar.

salyongoz yuvasına doğru sürünür.
battaniyenin altındaki ayak parmakları
dünyanın en güzel manzaralarından
biridir.

donmuş ateştir
tahta.

elim elimdir.
elim elindir.

cesaretin
lacivert
dalgası.

Turgenev
Turgenev

bulutlar bana doğru
ilerliyor.

güvercin
adımı
söyler.

korsaj

en kötüsü lise 1'di sanıyorum.
arkadaşım Teddy
danslı partilere
gitmeye başlamıştı
anlata anlata
bitiremiyordu.
babası bu partilere gitmesi için
ona arabasını bile
veriyordu.

yeni bir kol saati de vardı.
hâlâ bunalım yıllarıydı,
çok azımızda kol saati
vardı.

Teddy on dakikalık bir zaman diliminde
üç-dört kere bileğini havaya kaldırıp
saatine bakıyordu.

"ne saatine bakıp
duruyorsun?
randevun mu
var?"

"olabilir, olabilir..."

"git öyleyse..."

"kapının eşiğinde öptü
beni, dudaklarının sıcaklığını
hâlâ hissedebiliyorum!"

"kimin dudakları"

"Anabell'in, partiden çıkarken
kapıda öptü beni!"

"hadi Teddy, arsaya gidip
beysbol oynayalım."

"aklımdan hiç çıkmıyor.
dudakları öyle yumuşak,
öyle sıcaktı ki..."

"tanrım, bana ne
bundan?"

"onun için bir korsaj
satın aldım, harikulade
görünüyordu..."

"peki, hindi boynunu
döşemedin mi?"

"ne?
bana bak, aşığım
ben!"

"iyi ya işte, başkası
haklamadan sen hakla!"

"onun hakkında bu şekilde
konuşamazsın, seni uyarıyorum!"

"seni marizlerim, Teddy, hem de
taşaklarımdan biri arkama
bağlıyken."

saatine baktı:
"gitmem gerekiyor..."

"otuz bir çekmeye mi,
Teddy?"

"konuşana bak!
senin bir kızın
bile yok!"

"o kadar emin
olma."

"elinden başka bir şeyin
yok."

"iki elim var, Teddy."

gömleğinden tuttuğum gibi
kendime çektim.

"ve zevk için eşek sudan
gelinceye kadar
marizleyebilirim
seni!"

"sevgilin olmadığı için
kızıyorsun!"

bıraktım.

"siktir git..."

Tedyy dönüp
uzaklaştı.

ucuz kurtulmuştu,
bir dahaki sefere
yiyecekti sopayı.

1935 yılıydı.
evimizin arka
bahçesindeydim.
bir Pazar
öğle sonrası.
babam içerde radyo dinliyordu,
Troyalılar ile Notr Dame karşılaşması.
annem de içerdeydi, bir şeylerle
oyalanıyordu.

arka kapıdan içeri
girdim.
annem mutfaktaydı.

"Henry, Teddy'yi
gördüm. çok
iyi çocuk."

"evet..."

"danslı bir partiye
gidiyormuş, şık
giyinmişti, çok
yakışıklıydı."

"evet..."

"Henry, sen ne zaman kendine
bir kız bulup partilerde
dans edeceksin?"

"yatakta dans ederim ben
onlarla!"

"ANNENLE BU ŞEKİLDE
KONUŞAMAZSIN!"

babam.
orada durmuş bizi
dinliyordu. devre
arası olmalıydı.

"sataşma bana," dedim.

"SATAŞIRIM, ÖYLE BİR SATAŞIRIM Kİ
BİR DAHA ASLA BU ŞEKİLDE
KONUŞAMAZSIN!"

"öyle mi, ihtiyar?
gel, öyleyse,
sataş bana!"

durdu öylece.
durdum öylece.

hiçbir şey olmadı.

"PEKALA," diye bağırdı,
"ODANA GİT,
HEMEN!"

yanından geçtim, ön
kapıya yürüyüp dışarı çıktım.

yürümeye başladım.
param yoktu, gidecek
yerim yoktu.
yürüyordum.

sıcak bir yaz akşamıydı
ve yürüyordum,
3 blok, 4 blok, 5
blok..."

sonra ters istikametten gelen
bir sokak köpeği geçti
yanımdan.

tüyleri keçeleşmişti,
kir içindeydi, dili ağzının
kenarından dışarı
sarkmıştı.

durdum, döndüm ve
tırıs
gidişini seyrettim.
sonra dönüp
yolculuğuma devam
ettim.

klasik müzik ve ben

nasıl başladığı konusunda en ufak bir fikrim yok.
çocukken klasik müziğin muhallebi çocukları için
olduğunu düşünürdüm, hatta lisede daha da
güçlenmişti bu duygu.

evet, sanıyorum o plak dükkanında
başlamıştı.
kabinimde o zaman ilgimi çeken
müziği dinliyordum.
sonra yan kulübeden gelen müziği
duydum.
tuhaf ve sıradışı gelmişti bana
sesler.
adamın kulübesinden çıkıp
plağı tezgahtara iade ettiğini gördüm.
tezgahtarın yanına gidip aynı
plağı istedim.
verdi.
kapağına baktım.

"ama, senfonik müzik bu!" dedim.

"evet," dedi tezgahtar.

plağı kulübeye götürüp
dinledim.

ömrümde böyle bir şey
dinlememiştim.
yazık ki o harikulade
bestenin ne olduğunu artık
hatırlayamıyorum.

plağı satın aldım.
odamda bir pikap
vardı.
tekrar tekrar dinledim
o plağı.

tutulmuştum.

çok geçmeden kullanılmış plak
satan bir dükkan keşfettim.
üç plak teslim edip iki
plak alınabileceğini
öğrendim.

çok az param vardı
ama çoğu şaraba ve
klasik müziğe gidiyordu.

o dükkanda ne kadar plak varsa
dinledim.

zevklerim tuhaftı.
Beethoven'ı seviyordum ama
Brahms'ı ve Çaykovski'yi
yeğliyordum.
Borodin uymamıştı.
Chopin sadece
bazen.
Mozart sadece
kendimi iyi hissettiğimde,
ki enderdi.
Smetana'yı aşikar, Sibelius'u
müthiş buluyordum.
Ives kendinden fazla memnundu.
Goldmark'ın hakkının
yendiğini düşünüyordum.
Wagner karanlık enerjinin
köpüren mucizesiydi.
Haydn özgür aşkın
sese dönüşmesiydi.
Handel insanın başını alıp
tavana yükselten şeyler
yaratıyordu.
Eric Coates inanılmaz derecede
sevimli ve cin fikirliydi.
ve yeterince uzun dinlemişsen
Bach'ı
başkasını dinlemek istemezdin.
bir sürü besteci
daha...

kentten kente
göçüyordum ve
beraberimde pikap ve plak
taşıyacak halim de yoktu,
bu yüzden klasik müziği
radyoda dinlemeye
başladım.

radyo ile sorun
birkaç standart bestenin
tekrar tekrar çalınmasıydı.
çok fazla dinlemiştim aynı besteleri,
nerede hangi notanın geleceğini
biliyordum.
ama iyi yanı daha önce ne müziklerini
ne de adlarını duyduğum yeni
bestecilerden yeni besteler dinleme
olanağıydı. adları sanları bilinmeyen
ve harikulade, insanın ruhunu
kıpırdatan besteler yapmış
bu kadar çok besteci olmasına
şaşmıştım.
bir daha duyamayacağın
besteler.

radyodan klasik müzik dinlemeye
devam ettim,
on yıllardan beridir
dinlerim.
şimdi, yazarken,
Mahler'in 9. senfonisini
dinliyorum.
her zaman en sevdiğim bestecilerden
biri olmuştur Mahler.
bestelerini bıkmadan tekrar tekrar
dinleyebilirsiniz.

kadınların arasında, işlerin
arasında, korkunç kötü ve iyi
zamanların arasında, ölümlerin
arasında, hastanelere düşerek,
aşık olup hüsrana uğrayarak, göz
açıp kapayıncaya kadar
geçmiş gibi gelen
on yılların arasında
o kadar çok gece var ki
radyo ile geçirilmiş.
bütün geceler
neredeyse

o kabinde ilk kez
dinlediğim bestenin adını
hatırlamayı çok isterdim, ama
aklıma gelmiyor.
fakat tuhaftır
şefi hatırlıyorum:
Eugene Ormandy.
en iyilerinden
biri.

şimdi Mahler bu odada,
benimle,
ve ürpertiler sırtımdan
enseme çıkıyor...
harikulade,
harikulade!
nota okumayı filan
bilmem.
ama dünyanın
başka hiçbir parçasına benzemeyen
bir parçasını keşfettim.

hayatıma
yürek kattı,
buraya gelmemi
sağladı.

ulaşım

hayatımın büyük bir kısmını
sefalet içinde serserilik
yaparak geçirdim
bir kentten diğerine
gitmek için
otobüse binerdim
önceleri.
batıdan doğuya
doğudan batıya giderken
Büyük Kanyon'u kaç kere
gördüm bilmiyorum.
tozlu pencereler, enseler, berbat
yerlerde verilen yemek molaları ve
her seferinde
kabızlık.
ve bir keresinde
yarım yamalak bir
gönül macerası.

sonra trenle seyahat etmeye
başladım.
yemekler leziz
tuvaletler
temizdi
ve bar vagonuna
takılıyordum.
bazıları
görkemliydi:
büyük işlemeli
pencereler,

kubbe tavan,
güneş bardağının
içini aydınlatır, geceleri
kafayı iyice çekip
ayın ve yıldızların seninle
birlikte gelişlerini
seyrederdin.
ve en iyisi, mekan geniş
olduğu için insanlar
konuşma ihtiyacında hissetmezlerdi
kendilerini.

trenlerden sonra
jetlerde buldum kendimi,
değişik kentlere kısa
gidiş dönüşler.
herkes gibiydim:
bir evrak çantam vardı
ve kağıtlara yazıyordum.
parayı kovalıyordum.
ve hosteslerle içki
pazarlığındaydım sürekli.
yemek ve dekor
kötüydü.
ve insanlar konuşmaya
hevesliydi.
ama heveslerini
kırmanın
yolları vardı.
uçmanın en kötü yanı
havaalanlarında seni bekleyen
insanların olmasıydı.

bagaj sorun değildi:
bir el çantası: çamaşır,
çorap, bir gömlek, diş fırçası ve
içki.

sonra jetler de bitti.
kentte kaldın.
nahoş kadınlarla birlikte
oldun, bir dizi eski
araba satın aldın.
arabalarla kadınlarla olduğundan
daha şanslıydın.
çok ucuza satın alıp
klasik bir umursamazlıkla
kullanırdın onları.
yağ değişimine bile ihtiyaç
duymazlar, uzun
süre dayanırlardı.
birinin koltuk yayları
bozuktu.
ötekinde yaylar koltuktan
fırlamıştı, kıçına
batarlardı.
birinin geri vitesi
yoktu.
bu iyiydi benim için,
satranç oynamak gibi
bir şeydi –
şahını mat olmaktan
kaçırıyordun.
bir diğeri sadece meyilli yere
park etmişsen çalışırdı.

bir diğerinin farları
sadece bir çukura SERT bir
şekilde girdiğinde
yanardı.

hepsi ölürlerdi sonunda
elbette.
araba mezarlığına götürülmek üzere
çekildiklerinde çok üzülürdüm
arkalarından bakarken.

bir diğeri alkollü araba kullandığım
için bağlanmıştı.
bana öyle bir fatura gönderdiler ki
arabayı onlara bıraktım.

içlerinde en iyisi son karımın
beni boşadığında bıraktığı
arabaydı.
iki yaşındaydı.
evliliğimizle aynı yaşta.

ama son arabam (şimdi kullandığım)
mükemmel, sıfır kilometrede,
30.000 dolar nakit ödeyerek
aldım (canım, günlük çek
yazdım).
her şeyi var: hava yastığı,
abs, her şey.

senede birkaç kez
bazı davetlere katılmamız
icab ettiğinde
limuzin gönderirler bize.
çok hoş oluyor
çünkü alkol muayenesini
düşünmeden
istediğin kadar içebiliyorsun.

ama o özel uçağı, o özel
yatı pas
geçeceğim.
kira ve bakım masrafları
altından kalkılır gibi
değil.

ama size şu kadarını
söyleyim,
geçenlerde bir gece
düşümde uçabildiğimi
gördüm.
kollarımı ve bacaklarımı
sallamak sureti ile uçabiliyordum,
uçtum da.
bir sürü insan vardı
yerde,
kollarını uzatıp beni aşağı
çekmek istiyorlardı,
çekemediler ama.

üstlerine işemek geldi
içimden.
ne kadar
kıskançtılar.

tek yapmaları gereken
benim yaptığım gibi
yavaş yavaş yükselmekti.

böyle insanlar
başarının ağaçtan
toplandığını sanırlar.

siz ve ben,
biliyoruz öyle
olmadığını.

ihanete uğramak

hayli genç yaşta
Thomas Wolfe'ın
Zamana ve Nehre
Dair kitabını okumak
ne kadar heyecan vericiydi.
ne kadar kalın
ve harikulade bir kitaptı!
tekrar tekrar
okudum.

sonra aradan yirmi yıl geçti
ve kitabı bir kez daha
okudum.

şiirsel düzyazıya gıcık kaptım
kafadan.
kitabı indirip
odada etrafıma bakındım.

kandırılmış gibi hissettim kendimi.

heyecan bitmişti.

kentten ayrılmaya karar verdim.

Los Angeles'daydım.

iki gün sonra bir
Greyhound otobüsü ile
Miami'ye
gidiyordum.

bir cebimde cep
viskisi, diğerinde
Babalar ve Oğullar'ın
bir cep nüshası.

SÖZ

Auden vardı, onu hangi küçük
odada okuduğumu anımsamıyorum,
ve Spender, onu hangi küçük
odada okuduğumu da anımsamıyorum,
sonra Ezra, onu okuduğum odayı
anımsıyorum, tel örgüsü
yırtık, sivrisinek istilasına uğramış
bir odaydı ve Los Angeles'daydık ve
hatun bana,
"Tanrım, yine mi o *Kantolar*'ı
okuyorsun!" derdi.
e.e. cummings'i severdi ama,
onu çok beğeniyordu
ve haklıydı beğenmekte.

Turgenev'i ilk okuyuşumu
anımsıyorum, ayyaş koğuşundan
yeni çıkmıştım, yalnız
yaşıyordum,
çok ince zekalı ve komik
bir orospu çocuğu
olduğunu düşünmüştüm.

Hemingway'i her yerde okuyordum,
bazen aynı kitabı birkaç kez,
cesaret veriyordu bana
onu okumak
ta ki bir gün birden
soğuyuncaya dek,
daha da kötüsü,
sinir olmaya başlamıştım Ernie'ye.

Jeffers dönemim Los Angeles'a rastlar,
bir oda, bir
iş,
aynı kadın bana
dönmüştü, "Tanrım, bu kadar boktan
bir şeyi nasıl okuyabiliyorsun?" dedi.
bir gün o evde yokken
yatağın altında bazı dergiler buldum,
yatağın altından çıkarıp baktım,
içindekiler cinayetlerle ilgiliydi,
cinayete kurban gitmiş kadınlar,
işkence görmüş, doğranmış
kadınların siyah parlak kağıda basılmış
siyah beyaz fotoğrafları.
bana göre
değildi.

Henry Miller'le ilk tanışmam
Arizona'dan geçerken
otobüste oldu.
gerçekliğe sadık kaldığı zaman
olağanüstüydü
ama uçmaya ve

felsefe yapmaya başladığında
pencerenin önünden geçen
manzara kadar
kuru ve kasvet vericiydi.
mola verdiğimiz hamburgercinin
erkek tuvaletinde bıraktım
onu.

Celine'in *Gecenin Ucuna Yolculuk* kitabını
yatakta kraker yiyerek
bir solukta okudum.
okuyor ve kraker yiyor, kraker yiyor
ve okuyordum,
içimden, nihayet benden
daha iyi yazan birini buldum,
diye geçirip
kahkahayı basarak.
kitabı bitirdim, kalkıp
deli gibi su içtim.
midemdeki krakerler şişti ve
hayatımın en kötü mide
sancılarından birine
tutuldum.

ilk karımla birlikteydim. Los Angeles
Şerif Departmanı için çalışıyordu.
işten geldiğinde beni iki
büklüm inlerken
buldu.

"n'oldu?"

"biraz önce dünyanın en büyük
yazarını okudum!"

"hani sendin dünyanın en büyük yazarı."

"ben ikinciymişim, güzelim..."

F.D'nin *Yeraltından Notlar*'ını
geceyi kum fırtınasında
bir park bankında geçirdikten sonra
küçük bir El Paso kütüphanesinde okumuştum.
o kitabı okuduktan sonra
yazar olabilmek için
uzun bir yol katetmem gerekeceğini
anlamıştım.

T.S Elliot'u nerede okuduğumu
bilmiyorum.
küçük bir çentik attı,
sonra zamanla geçti.

ne odalar,
ne kitaplar,
D.H. Lawrence, Gorky,
A. Huxley, Sherwood
Anderson, Sinclair
Lewis, James Thurber,
Dos Passos,
Kafka,
Schopenhauer, Nietzsche,
Rabelais.
Hamsun.

genç bir adamken
sevkiyat memuru olarak çalışıyordum
ve geceleri barlara takıldıktan
sonra odama dönüp
yatağa girer, kitap
okurdum.
3-4 kitap alırdım
yatağa (ben
neymişim!) sonra da
uyurdum.

bir gün ev sahibem
bana, "biliyor musun, geceleri o kitapları
okuyorsun ve saatte bir biri yere
düşüyor, herkesi uyandırıyorsun!" dedi.

(3. katta kalıyordum.)

ne günler, ne gecelerdi
onlar.

bir şey okuyamıyorum artık,
gazete bile,
ve elbette, boks maçlarını saymazsak
televizyon da izleyemiyorum.
bazen trafiğin durumunu
öğrenmek için arabanın radyosunu açtığımda
haberleri de dinliyorum.

ama biliyor musunuz, kitap
kurdu olarak geçmişim
muhtemelen
birilerini öldürmemi
engellemiştir,
kendim de
dahilim buna.
sanayici olmamı
engellemiştir.
çoğu erkeğin birlikte
yaşamaya katlanamayacağı
bazı kadınlara dayanmamı sağlamıştır.
alan verdi bana,
fasıla.

belki de
şimdi
kahkahalarla
biz gittikten sonra bile
her zaman
olacak olan
olanaksızlıklara
gülme ihtiyacında olan
bir gence

bunu yazmama yardımcı
oldu

(bu odada,
diğer odalar gibi.)

ayı gözünden vurmak

oda küçüktü, banyosuz,
bir ocak, bir yatak, lavabo,
holde telefon.
bir otelin ikinci
katı.
çalışıyordum.
saat altı buçuk gibi
dönerdim işten
ve sekiz olduğunda
4-5 kişi olurdu
odada,
hepsi sarhoş,
şarap.
bazen 7-8 kişi olurlardı,
yatağın üstüne otururdu çoğu.
ha, radyomuz vardı bir de,
radyoyu çalar,
içip muhabbet ederdik.

tuhaftı,
bir heyecan olurdu havada
mutlaka,
kahkahalar, bazen de
aptalca
tartışmalar.

hiçbir zaman sessiz olmamız
istenmezdi,
yönetici bir kez olsun
rahatsız etmemişti bizi,
polis de.
bir iki istisna dışında
itiş kakış da olmazdı aramızda.
sabahın üçüne doğru
partinin bittiğini ilan ederdim
genellikle.

"hadi, Hank! daha yeni
ısınıyoruz!"

"herkes dışarı, herkes
dışarı!"

ve,
bir iki istisna dışında
hep kadınsız
uyurdum.

Cehennem Oteli
adını takmıştık o otele.

ne yapmaya çalıştığımız hakkında
en ufak bir fikrim yok.

hayatta oluşumuzu
kutluyorduk
galiba.

o duman
ve müzik dolu
küçük oda,
her gece, her
gece.

yoksullar, kaçıklar,
yitikler.

çarpık ruhlarımız
oteli
aydınlatır,
otel
bize
bayılırdı.

nirvana

tamamen gayesiz
ve beklentisiz
bir gençti
ve otobüsle Kuzey Carolina'yı
katediyordu
bir yerlere doğru giderken
ve birden kar yağmaya başladı
ve otobüs
tepelerde bir yerde
küçük bir kafede mola
verdi,
yolcular kafeye
girdiler.

diğerleri ile birlikte
tezgaha oturdu.
siparişini verdi,
yemeği geldi.
yemek lezizdi,
kahve de nefis.

garson kadın
o güne kadar tanıdığı kadınlara
benzemiyordu.
yapmacık değildi,
doğal bir mizah fışkırıyordu
kadından.
aşçı çılgınca laflar
ediyor,
arka taraftaki

bulaşıkçı
gülüyordu.
temiz, hoş
kahkahalar.

genç adam pencereden
yağan karı seyretti.

sonsuza dek kalmak istedi
o kafede.

her şeyin orada
harikulade olduğu
ve hep öyle kalacağı
duygusu kapladı içini.

sonra otobüs şoförü
yolculara
otobüse binmelerini söyledi.

ben burada kalacağım, ben
burada kalacağım, diye
geçirdi içinden
genç adam.

ama
kalkıp
diğerlerinin peşinden
otobüse bindi.

koltuğunu buldu
ve otobüsün penceresinden
kafeye baktı.

sonra otobüs hareket etti, viraji
aldı ve tepeden aşağı
inmeye başladı.

doğru önüne baktı
genç adam.
diğer yolcuların
başka şeylerden konuştuklarını
duydu, kimi
okuyor, kimi uyumaya
çalışıyordu.

genç adam
başını yanına yasladı,
gözlerini kapattı
ve uyuyormuş gibi yaptı.
yoktu yapacak başka
bir şey- motorun ve
lastiklerin
karın üstünde çıkardığı
sesi dinlemekten
başka.

bir davet

hey Chinaski:

Hollywood civarında çalışan bir film yapımcısıyım ve seni de dahil etmek istediğim bir film yapmak üzereyim.

film bir süre için cehennemden ayrılıp Hollywood'da tatil yapmaya karar veren alkolik Şeytan üstüne.

bu Şeytan eğlenceye meraklı, içkiye, KALTAKLARA ve maccraya doymuyor.

Şeytan Hollywood'a gelince eski dostları Richard Burton ve Errol Flynn'i (hayaletler) ve İdi Amin'i (hâlâ hayatta) bulur. Onlarla içmeye başlar, ancak bir süre sonra üçü de sızınca onunla içmeye layık bir ölümlü (SEN) bulması gerektiğine karar verir.

Sizi birlikte düşündüğüm sahne berbat bir barda geçiyor, iki iri ve şişman yavru ellerindeki salamlarla birbirlerini tokatlarken
siz Mezcal içip Rus ruleti oynuyorsunuz. Bu sahnede herkesin ZOM olmasını istiyorum.
sana bu aşamada bir ödeme yapamayacağımı, ancak bol içki ve macera sunabileceğimi söyleyebilirim.

Film gösterime girdikten sonra belli bir yüzde ödemek üzere sözleşme yapmaya hazırım.

Ve yazılarında KNUT HAMSUN'dan söz ettiğin için teşekkür ederim.

onu sayende keşfettim, en sevdiğim yazarlardan biri oldu.

Ve şunu unutma,
EMİN DEĞİLSEN
PAS GEÇ!

vuruş sırası:

Hemingway çok formsuz,
falsolu toplara vuramıyor
artık,
6 numaraya kaydırıyorum
onu.
Celine'i süpürücü pozisyonunda
oynatacağım,
istikrarsız ama iyi olduğunda
ondan iyisi yok.
Hamsun'u 3 numarada düşünüyorum,
sık ve sert vurur.
1 numarada e.e. cummings'i düşünüyorum,
ondan hızlısı yok.
2 numarada Pound var, mesleğin
en iyi vur kaç adamlarından biridir
Ezra.
5 numara Dostoyevski'nin,
kaleler dolu iken
iyi çakar.
7 numara Robinson
Jeffers'ın, daha iyi birini
düşünebiliyor musunuz?
8 numarada tutucum
var, J.D. Salinger,
bulabilirsek
şayet.
peki atıcı kim olacak?
Nietzsche'ye ne dersiniz?
güçlü!
idman odasındaki bütün

masaları kırdı.

teknik adamlar?

Kierkegard ile
Sartre'ı seçiyorum,
kasvetli çocuklar
ama oyunu onlardan
daha iyi bilen yok.

beyler,
bu takımı sahaya sürdüğümüzde
iş bitmiştir,

kimse tutunamayacak
karşımızda, siz
dahil.

gülün gölgesinde

budayarak, belleyerek,
cehenneme inerek merdivenlerden,
yok olma noktasını yeniden
saptayarak, yeni bir
vuruş, yeni bir duruş
deneyerek, beslenme alışkanlığını
ve yürüyüşünü değiştirerek, sistemini
yeniden düzenleyerek, dinozor
düşünü fotoğraflayarak,
arabanı daha özenli ve zarif
sürerek, çiçeklerin seninle
konuştuğunu fark ederek,
su kaplumbağasının ıstırabını
idrak ederek,
bir Kızılderili gibi
yağmur duasına çıkar,
otomatiğe yeni bir şarjör
takar,
ışıkları söndürür
ve beklersin.

İÇİNDEKİLER

gösteri dünyası, 7
küçük kafe, 10
sabun bezi, 13
IBM'in başında, 15
dostum, Buda, 18
röportajcılar, 20
ürkünç, 22
yabancılar, 24
elektroşok, 26
iki koşu arası, 28
karanlık, 31
bastonu ve sepeti ile Celine, 33
ne fazla, ne de az, 35
yitik ve umutsuzlar, 36
zorba, 39
yaşlı bahisçi, 41
zaman zaman, 42
balon, 45
tanınmak, 47
onlar ve biz, 49
kıyak geçmedi talih, 52
eski idol, 56
paramız yok, tatlım, ama yağmur sebil, 57
suç ve ceza, 66
asker, karısı ve berduş, 70
Bonaparte'ın geri çekilişi, 72
suskun volkan, 77
yaratıcı yazı dersi, 79
serin siyah hava, 81
çakallar, 84

sıcak ışık, 89
traş olurken yüzümü kestim, 93
iyi bir iş, 95
son tabure, 98
Jack amca, 101
mola vermek, 103
ilk bilgisayar şiirim, 105
Rossini, Mozart ve Shostakovich, 107
yazık, 108
ne yazar, 110
akşamdan kalma, 112
her yerdeler, 115
geri zekalı, 117
yanıt, 120
Hemingway bunu hiç yapmadı, 121
şaşma zamanı, 123
gençtim New Orleans'da, 124
Buk'un sonu, 127
Aslan-Yürekli Charles, 129
hava kapalı, 132
korsaj, 136
klasik müzik ve ben, 143
ulaşım, 149
ihanete uğramak, 155
söz, 157
ayı gözünden vurmak, 163
nirvana, 166
bir davet, 169
vuruş sırası:, 170
gülün gölgesinde, 172

charles bukowski

- PİS MORUĞUN NOTLARI
- KAPALI BİR KAPIDIR CEHENNEM
- SEVİMLİ BİR AŞK HİKAYESİ
- SIRADAN DELİLİK ÖYKÜLERİ
- SARHOŞ ÇAL PİYANOYU...
- PANSİYON MANZUMELERİ
- KAPTAN YEMEĞE ÇIKTI
  VE TAYFALAR GEMİYİ ELE GEÇİRDİ
- PULP
- BANA AŞKINI GETİR
- SUDA YAN ATEŞTE BOĞUL
- HOLLYWOOD
- SICAK SU MÜZİĞİ
- GÜNLER TEPELERDEN AŞAĞI KOŞAN
  VAHŞİ ATLAR MİSALİ
- SHAKESPEARE BUNU ASLA YAPMAZDI
- ÖLÜLER BÖYLE SEVER

hiç bir zaman olması gerektiği gibi değil dedi insanlar,
müziğin sesi, sözcüklerin
yazılışı.
hiç bir zaman olması gerektiği gibi değil, dedi, bütün
bize öğretilenler, peşinden koştuğumuz aşklar,
öldüğümüz bütün ölümler, yaşadığımız
bütün hayatlar,
hiç bir zaman olması gerektiği gibi değiller,
yakın bile değiller.
birbiri arkasından yaşadığımız
bu hayatlar,
tarih olarak yığılmış,
türlerin israfı,
ışığın ve yolun tıkanması,
olması gerektiği gibi değil,
hiç değil,
dedi.

bilmiyor muyum? diye
cevap verdim.

uzaklaştım aynadan.
sabahtı, öğlendi,
akşamdı,

hiç bir şey değişmiyordu
her şey yerli yerindeydi.
bir şey patladı, bir şey kırıldı,
bir şey kaldı.

Çeviri: Avi Pardo

ISBN 975844161-2
9 789758 441617